

Roping Tight

Fandom: HP

Çift: Snape/Harry & Harry/Draco

Zaman: Dilş'in kendi tarihini oluşturan 7.sınıfı.

Derece: NC-18 (18 yaş altı için uygun değildir.)

Konu: Tight Rope içerisinde yaşanan olaylar sırasında diğer karakterlerin ne yaptığını anlatan ek senaryo.

Pemde'den not: LOL dilş gaza geldikçe benim de gaza gelme isteğiyle dolup taşıdığım bir senaryo! Orada ne gördüyseniz paralellerini yaşatmak istiyorum! İddialı konuşuyorum!

DİKKAT - Bu senaryo 'Tight Rope'un tamamını anlatmamaktadır, yarım sayılabilir. Ayrıca yazarı Glenien'dir, onu da belirteyim.

Roping Tight

"Hermione iyi misin?"

Ron'un yanlarında yürüyen genç kıza seslenmesiyle daldığı düşüncelerden uyanan, dağınık siyah saçları ince yüzüne ve alnındaki yara izine düşen, gözlüklerinin arkasından yemyeşil parlayan gözlere sahip bir genç, daha doğrusu bu yazın sonunda 18'ine basacak olan bir genç adam, Harry Potter, bir yanında arkadaşı Ron Weasley'e cevap veren öteki en iyi arkadaşı Hermione Granger'la İksir dersi için merdivenleri inerken, durmaksızın gelecek Quidditch maçını tartışmasına rağmen aslında akli başka yerededir..

O da dahil olmak üzere, bütün Gryffindor binası ve okul arkadaşları, sanki bu senenin sonunda sağ çıkmalarını sağlayacak şey buymuşcasına, kendilerini aşka ve sekse kaptırmışlardır, ve bu da Harry'nin içinde büyüyen bir problemini gittikçe ortaya koyuyordur..

Böyle bir zamanda, durup dururken, sadece yatmak için biriyle çıkmak doğru mudur? Böyle bir olasılık kabul edildiği zaman Harry, onu arzulayan onlarca genç kızın arasından rahatlıkla birini seçmesi ve olaya girmesi mümkündür, hatta biraz olsun çekildiğini kendinden saklamadığı Ginny Weasley'le de böyle bir şey yaşayabilmelidir, fakat böyle bir

ilişkiyi kendisi istiyor mudur? Cevap hayırdır, çünkü Harry James Potter'ın herkeslerden sakladığı bir sırrı vardır..

Genç adam şimdiye kadar kimseyle yatmak *istememiştir*, ve bu onun hakkında oldukça isabetli bir takım dedikoduların dolaşmasına sebep oluyordur, kızlar sanki o ölmeden ondan bir parça kapmak için nerdeyse her dakika onun üzerine atlamaya çalışırlarken, okuldaki bazı belli cinsel kesimdeki arkadaşları ise onu nasıl aralarına çekmeye çalışacaklarını konuşuyorlardır..

Ama Harry Potter'ın herkeslerden deliler gibi saklayarak arzuladığı sadece bir tek kişi vardır..

O da Severus Snape'tir..

Zindanlar..

Harry hayatı boyunca bu korkunç sınıfı gerginlikle hatırlayacağından emindir, bir sene öncesine kadar nefretle girdiği bu taş duvarlı odaya, şimdi ise, deli gibi çarpan kalbinin yarattığı mide bulantısıyla giriyordur..

Snape, her zamanki gibi, yüzünde Harry'ninkiyle eş bir acı ifadesiyle, sanki içeride Voldemort için kaynatması gereken bir iksiri varmış da, biri onu zorla burada tutuyormuşçasına, fokurdayan kazanlarının yanlarından geçtiği her öğrenciye, nefret dolu bakışlar atarak, fakat artık Gryffindor veya Slytherin olmasına aldırmış etmeden, yüzüne hatalarını vurarak sınıfta ilerliyordur..

Harry'nin her zamanki İksir partneri Hermione gözlerini devirerek ona bir baş hareketi yapar, sonra arkasını dönerek malzeme dolabına ilerlerken, Harry ellerinin titrememesine özen göstererek kalan malzemeleri kesiyordur.. Severus Snape'e duyduğu bu ansızın hatta manasız şehvetin nedenini çok iyi biliyordur, geçen yazı evine girecek kadar yakından geçirdiği bu adama karşı, Harry öncelikle büyük bir nefret, sonra giderek artan bir kabullenme, hatta anlayış, sonra Ölüm Yiyenler'in arasında neler çektiğini gördükçe giderek büyüyen dayanılmaz bir koruma duygusu beslemiş, sonunda onu bu noktaya getirip bırakmıştır, gay olduğunun farkına da bu yazda varan genç adam, Sirius'un ölümünün arkasından ilk güvendiği insanın Snape olduğunun farkında, artık yaşadığı çarpık insani ilişkilerden kimi sorumlu tutması gerektiğini bilemiyordu..

Çalan zille beraber, ferahlayan Harry, bu dersi de bir olay yaratmadan bitirdiğine şükrederek, hızla toparlanmaya başlar, kazanlarla beraber Ron da çoktan ortadan yok olurken, Harry, Hermione'nin hala gelmediğini fark ederek onun da eşyalarını yerleştirir, kapıya giderken, sınıfın arkalarında bir yerde, kumral dalgalı saçlı genç kız elinde tırnaklar ve otlarla, bir kitli dolaba bir masasında oldukça meşgul gözükürken Snape'e bakmaktadır..

Hermione, "Profesör.." diyerek masaya ilerlerken, Harry mümkün olduğu kadar çabuk kendini çıkışa atar, arkasından tartışma seslerini duyuyordur..

"Saatinize bakmıyor musunuz Bayan Granger, paydosun geleceği açıktı-"

"Bakmadım profesör, kaptırmış olmalıyım, kilitleri açsanız-"

"Ne yapacağımı biliyorum sağolun-"

İkili malzeme odasına doğru ilerlerken, hala kapıdan çıkmayı başaramamış olan Harry, alev alev yanan yüzünü soğuk taş duvara dayayarak derin bir iç çeker, ve kendini durdurmadan, neler olduğunu görmek için geri döner..

Hermione içerde, ona kaşları çatık bir bakış atarken delikanlı, gülümsemeye çalışır, bakışlarını kaçırırken, Snape de ona bakmadan mırıldanıyordur.. "Bay Potter'da bir şey var mı?"

Harry sözlerin içinde sadece "Potter" kelimesini duyarak anında elindeki çantanın sapını sıkarken, Hermione onun adına olmadığını cevaplıyordur, tam o sırada, sınıftan kopan çığlıkla, iki arkadaş hızla arkaya döner, Snape ise hızla atılarak onların önüne geçerken, Harry bir anda, önlerindeki kapının tanıdık olmayan bir büyüyle, fakat tanıdık bir hisle parladığını görür, hızla uzanarak Hermione'yi çekmek ister, fakat genç kız da kapıdan geçerken, Harry hızla suratına kapanan kapının sapsarı ışıklarla kaplandığını görerek yutkunur..

Hem Snape, hem Hermione'un içeride olduğunu bilerek, korkunç bir panikle kapıyı yumruklamaya başlayan Harry, maksimum on saniye sonra açılan kapıyla sendeler, gözleri ise hızla, içeride boş bakışlar ve sıkı tutulu bir asayle duran Millicent Bullstrode'a ilerleyen Severus'u ve de ne olduğunu sorarcasına ona bakan Hermione'u tarıyordur, hızla atılır..

"Girme sakın!"

Genç kız şaşkınlıkla ona bakarken Harry aniden içini kaplayan paniğin üstesinden gelmeye çalışarak hızla konuşur, "Kapı sen gidince birden sapsarı oldu, Snape çıktığında da öyle, kapanınca bir anda ışık saçtı.."

"Ne diyorsun Harry?" diyen Hermione'un sözü kesilir, Snape olduğu yerde dönerek onlara bakarken, Harry o siyah, derin gözlerin üzerinde olduğunu hissederek dikilir.. "Problem nedir?"

İkisinin arasında kalan Hermione, her zamanki öğrenci tavrıyla cevaplar, "Harry kapının ışık saçtığını söylüyor Profesör.."

Yüzünün her santiminden, o tanıdık hissin etkisiyle panik okunan Harry, gözleriyle adeta Snape'e anlaması için yalvarıyordu.. Snape kaşlarını çatarken, geriye doğru bir adım atar, "Buraya gelin Bay Potter.."

Harry, dehşetle sınıfa tekrar giren Snape'in adımlarını izlerken, her an kafasına bir lanet düşmesini bekleyerek onu takip eder, ama bir şey olmadan sınıfa geçince, bu defa inanılmama korkusuyla hızla fısıldar..

"Ama gerçekten, bir ışık parlıyordu.."

Snape ise bir şey olmadığını görünce, çoktan ilerleyerek, sınıftaki tek insan olan, Millicent'i büyüyle çözüyordu, Harry hala içindeki korkuyu atamadan onu izlerken, o ve Hermione, Millicent'in panikle uyanışını ve hızla bir şeyler söylemesini izlerlerken, Harry aniden içini kaplayan bir önseziyle, dönerek Hermione'un kolunu kavrar, ve ağzını açacakken, avucunun altındaki kol bir anda acıyla bükülür, arkasından Hermione kendinden geçerek yere yığılırken, Harry'nin acil bir tonla yankılanan "Severus!" haykırışla siyahlar içindeki adam, hızla o tarafa döner..

Millicent'in hıçkırıkları odayı doldururken, ne Harry, ne de Snape ona aldırış ediyordu, öğrencisinin güvende olduğunu farkında, fakat neler olduğunu çözmeye çalışan

Severus'un gözleri ise, Harry onun adını haykırdığı zaman, her zamanki alışkanlığıyla ilk önce Harry'i bulmuştur, genç adamı yerde, acıdan baygın arkadaşının yanında bulunca, hızla ilerler, Granger'ın başındaki Harry'nin yanına çöker..

"Ona bir şey oldu!" diyen o yemyeşil gözler, panikle ona dönüyordur, "Kolunu tuttum, ve birden acıyla irkilerek bayıldı!"

Severus, yerdeki genç kızın nesi olduğunu anlamaya çalışarak, başını döndürürken, yerdeki baygın vücudun, onun dokunuşuna tepki vermediğini fark ederek durur, bu defa Harry'e bakarken, genç adam giderek öfke ve çaresizlikle dolarak hızla atılarak onun kolunu da yakalar.. "Yardım et ona!"

Snape, bir anda kolundan bedenine saplanan acıyla bayılmamak için dişlerini sıkarken, Harry aynı etkiyi tekrar yaşarken, dehşetle elini çekerek fısıldar.. "Bana bir şey yaptılar.."

Siyah saçlı, solgun yüzlü adam ise sıkılı dişlerle başını iki yana sallar.. "Hayır.. Asanı çek ve Millicent'ten gözlerini ayırma.."

Harry duraksamadan dediğini yaparken, Snape'in Hermione'yi kucakladığını görür, fısıldar.. "İkinize birden mi bir şey yaptı?"

Snape kucağındaki genç kızla ona dönerek ilerler.. "Evet.. ve şimdi hastahane kanadına gidiyoruz.."

Biri yarım saat içerisinde hayatının bu denli değişebileceğini söylese, Harry asla inanmayacağından emindir, fakat şu anda, hastahane kanadının dışında, aynı anda, öfke, hiddet, şaşkınlık, korku, çok duygularıyla boğuşurken, artık hiçbir şeyden emin değildir..

Birileri, Imperius büyüsünü yapabilecek birileri, elbette ki Harry'nin aklında bir fikir vardır, onu ve Snape'i bir çeşit *evlilik büyüsüyle* bağlamak istemiştir, ve *Hermione* onun yerine sınıfa dalmamış olsa, şu anda içeride yatacak olan, Snape'ten başka kimsenin dokunamayacağı kişi de Harry olacaktır..

Acaba Harry, kimseye bir şey demediğine emin olmasına rağmen, bir şeyler mi çaktırmıştır? Sadece kızların sahip olduğu bir türlü içgüdüyle mi Millicent bu, bu, *tanrım evet*, korkunç büyüyü yapmıştır? Ama hayır, Slytherinli kız, o kadar kendini parçalayarak ağlamaktadır ki Harry ona inanmamakta güçlük çekmektedir..

O halde bu büyüyü yapanın, pekala, Voldemort'un, Harry'i Snape'e böylesine bir büyüyle bağlama sebebi ne olabilir? Harry, şimdi deli gibi atan kalbini yatıştırıp, içinden Hermione'nin sesiyle konuşan mantıklı bir yeri dinlediği zaman kesinlikle emin olabiliyordur, o, kesinlikle dışarıya bu platonik duyguları hakkında hiçbir ipucu vermemiştir..

Öyleyse geriye iki mantıklı sebep kalmaktadır, o da Snape'e bağlı olan Harry'i, Karanlık Taraf'a yanına çekmek..

Veya Snape'i öldürüp, Harry'den de sonsuza dek kurtulmak..

Harry inleyerek, alev alev yanan gözlerini avuçlarının arasına alır, hem Ron'un hem de Hermione'nin ailesinin gelmesini beklerken, neyden daha çok nefret ettiğini bilemiyordur, Voldemort'un onu hapsedmek için böylesi aşağılık bir plan kurmasından mı, yoksa o her ne kadar kendine itiraf etmek istemese de, göğsündeki kıskançlıkla kükreyen canavardan mı?..

Bir on dakika sonra, Harry bu defa içeride, ona katılan bir kızıl kafayla, solgun yüzlü arkadaşlarının yanında otururken, ne Ron'un ne de Harry'nin keyfinde en ufak bir iyileşme belirtisi olmamıştır..

Ron'un Sıkı İp hakkında anlattıkları sadece Harry'nin şüphelerini doğrularken aynı zamanda genç adamı bu defa bambaşka kuşkularla boğmuştur, Ron'un ara ara ona attığı yan bakışlarla birleşen "bak cinsiyet söylemiyorum"lar, "teknik olarak güzel olurdu"lar ise ona hiç yardımcı olmuyorlardır..

Harry belki de uykusunda konuştuğunu düşünürken, artık Snape'le hiç olmayan şansının iyice yok olduğunu ekliyordur içinden acı acı, gözleri büyümenin etkileriyle boğuşan arkadaşını, onun kalkıp inen göğsünü, ellerini, yüzünü, arada hafif nefeslerle aralanan dudaklarını izledikçe, Harry gerçekten de, pes etmelerini diliyordu, yaşayacaklarını düşündükçe, hem onların, hem de Harry'nin pes etmesi herkes için daha iyi olacaktır..

Albus Dumbledore'un, her yaşlı adam gibi, bazı konularda zayıflıkları olduğu doğrudur, fakat bu defa, gözleri bir tam karşısındaki son derece gergin, siyah saçlı, en genç Profesörünü, bir de en iyi arkadaşının yatağının başındaki, kızından çok, fazlasıyla üzgün, hatta yıkılmış Harry'i izledikçe, genç Harry'i bu yaz, Severus'un koruması altına bırakmakla ne derece bir hata yaptığını düşünmekteydi..

Evet, Albus bazı konularda Severus'un düşüncelerini açık bir şekilde bilmekteydi, fakat etrafındaki kızlarla son derece iyi anlaşılan, yakışıklı bir genç adam olan Harry'den daha başka şeyler beklemişti doğrusu..

Dumbledore, yaz boyunca, Harry'nin Severus'un yanında nasıl gelişip, kendini geliştirdiğini yakından takip etmişti, ikisinin sonunda birbirlerini anlayıp, saygı duyacak bir seviyeye gelmelerini umut etmişti, fakat şimdi farkına varıyordu ki, ne Severus'un Harry hakkında, ne de Harry'nin profesörü hakkında neler öğrendiği konusunda hiçbir fikri yoktu, ve öyle görülüyordu ki, planlarının arasında akıl hocasına umutsuz bir zaaf besleyen bir genç adam da eklemesi gerekmekteydi..

Yaşlı, bilge müdür derin bir iç çekerek bunun içinden hem Harry'i hem Severus'u, hem de Bayan Granger'ı nasıl çıkarabileceğini merak ediyordu, açık mavi gözleri eski öğrencisinin bakışlarına odaklanırken, bu karanlık duvarı nasıl yıkabileceğini düşünmekteydi, Severus'un neler hissettiğini öğrenmesi lazımdı, son kozunu kullanmak için ağzını açtı.

"Onunla birlikte olman gerekecek Severus, eninde sonunda.. Biliyorsun.." diye usulca mırıldandı yaşlı adam, karşılığında aldığı bakışlar zehir doluydu, fakat Albus onların altında aradığı cevabın yattığını bilecek kadar sabırlıydı.

Severus bir süre sonra gözlerini Müdür'den çekerek, Bayan Granger'ın yattığı yere çevirdi, fakat konuştuğu zaman, sesi alt üst olmuş, alçak bir mırıltıyla çıktı. "O benim öğrencim.. Koruduğum biri.. Bu *imkansız*."

Albus, derin mavileriyle bakarken, verdiği cevap değil, fakat dönerek ona bakan Severus için kastettiği anlam net ve açıktı, "O zaman kendini değil, onu da öldüreceğini düşün.."

Oh evet, Severus Snape, bir sandalyenin üzerinde, acılardan beter bir Crucio-sonrası etkisi yaşarken, kesinlikle kendini değil ama *öğrencisini* nasıl öldüreceğini düşünmekteydi, gözlerinin önünde beyaz şimşekler çakarken, bir yandan kustumak için vücudundaki tüm sahip olduğu kontrolü kullanmaktaydı, fakat gene de Granger'ların

beynini delen, bir derece hak verilebilir aile kavgası ve Dumbledore'un insanı çıldırtacak kadar sabırlı açıklamaları arasında, zihninin bir köşesi odadaki iki varlığı not edebiliyordu, biri, elbette ki onun hissettiği her duyguyla boğuşan Hermione Granger'ın ta kendisiydi.

Öteki ise, ne yazık ki hiçbir büyüyle açıklanamayacak bir kimlikteydi, Severus, başında patlayan bu kadar olayın arasında, hala, ve *hala*, nerdeyse bilinç dışı bir çabayla Harry'i izlediğine inanamıyordu, sanki kendi yönlendiriyormuş gibi, genç adamın önce Hermione'un ailesini durdurmasına, daha sonra da *onu* korumak için atılmasına şahit olmuştu, ve zindanlardan beri sürekli üzerinde olan zümrüt yeşili gözlerin farkına varmaması imkansızdı..

Severus Snape, Harry Potter'la geçirdiği bir yaz süresince, gerek genç adamın kendisi, gerek geçmişi, gerekse geçmişte bıraktığı ailesi hakkında bir sürü yüzleşmeyle karşı karşıya gelmek zorunda kalmıştı.

Ve tüm bunların sonunda, Dumbledore için kaçınılmaz, onun içinse dehşete düşürücü bir biçimde, genç adama tahmininden fazla bir yakınlık hissetmeye başlamıştı, iki ay boyunca, Harry'nin şiddete varan bir acımasızlıkla evden atılışına, yüzüne vurulan bir kehanetle yüzleşmesine, vaftiz babasının acısını gömmesine, o ustalaşana dek tekrarladıkları Occlumency derslerinde saklayamadığı zayıflıkları ve korkularına tanık olmuş, üzerine de gerçekten Harry'i tanımaya başlayınca, Snape, merhametsiz davranışlarına bir son vermişti, genç adamın arkasında bıraktığı geçmiş ve önündeki gelecek öylesine karanlıktı ki, Severus elinde olmadan kendini Harry'nin yolunu aydınlatmak için her türlü çabayı sarf eder bulmuştu, buna bildiği herşeyi öğretmek, onu korumak, hep solgun olan yüzünün arada sırada da olsa tebessüm etmesini sağlamak da dahildi..

Snape, çok acı bir şekilde, yıllardır şımartılmış olmakla suçladığı bir çocuğun aslında ne kadar sevgiye aç olduğunu öğrenmişti, Harry'le geçirdiği her dakika, onunla yeteri kadar ilgilenmediği için Black'i daha da lanetlerken, o da, elinde olmadan kendinden tavizler vermeye başlamıştı, hayatının en büyük sırrı, Karanlık Lord'un çağrılarını görebilen ve çok daha korkunçlarını zihninin içinden yaşayan bir genç adama karşı Snape daha fazla ne saklayabilirdi ki?

Saklayamamıştı da zaten, ikili, bütün yazı Karanlık Lord'un saldırılarından, geçmişte olanlardan ve Harry'nin sonunda onu nasıl durdurabileceğinden bahsederek geçirdikten sonra, sonlara doğru, Harry'nin rüyaları giderek daha da bilinçdışı bir hal almış, Snape onları durdurmaya başarana kadar, ikisine de korku dolu anlar yaşatmıştı, ve ne yazık ki Severus kendi kendine itiraf etmeliydi ki, hem zihni, hem kafası karmakarışık olan genç adamın ona yönelen ani saplantısının sebebi de bu olmuştu..

Severus, nerdeyse Harry'nin saplantısına eş bir şiddetle, aradaki çizgiyi çekmiş, hem Albus'un Harry okula dönünce neler diyeceğini, hem de Harry'nin geleceğini düşünerek, mümkün olduğunca kesin bir tavırla, başlayabileceğini düşündüğü olayların önünü almaya çalışmıştı.

Fakat hangi sıfatla? Severus kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, gerek zihnen, gerek duygusal olarak bu kadar yakınlık duyduğu bu genç adama karşı kesinlikle oğlu denebilecek duygular besleyemiyordu, tıpkı onu, aynı tarafta savaştığı Lupin'in veya Minerva'nın yerine de koyamadığı gibi, aralarındaki ilişkiyi tanımlayabildiği bir tek sözcük vardı, o da akıl hocalığıydı, evet, Harry, onun geliştirip eğittiği, hayata hazırlanmasına yardım ettiği öğrencisiydi, aralarında ne çok benzerlik olursa olsun, ne kadar bağlanırlarsa bağlansınlar, Harry, onun öğrencisiydi, ve onun Sirius'tan kalan kalbindeki boş yere kendisini yerleştirmesine izin veremezdi.

Ve evet, Severus, Harry'nin hala vazgeçemediğinin de farkındaydı, fakat hiçbir şey olmamış gibi davranmak, Snape'in hayatta kalma kuralıydı.. O doğrulup, hastahane

kanadındaki konuşmaya katılmadan önce, acı acı, keşke ona Lucius'tan bahsetmeseydim diye düşünüyordu, fakat artık zaman, keşkeler için çok geçti, ve Severus Snape, Harry Potter'la herhangi bir ilişkiye girmektense, ömrünün sonuna dek hayatını Hermione Granger'la geçirmeyi tercih ederdi..

Harry, Ron'la beraber, ilk defa Hermione'siz Gryffindor ortak salonuna dönerken, yavaş yavaş içindeki şiddetle itiraz eden yaratığı kontrol altına almayı başarmış, içi acıyarak yanlarından çıktığı Hermione'nin ailesini düşünüyordu, Bayan Granger'ın damat dendiği zaman, ilk ona dönmesi, Harry'nin kalbini parçalara bölmüştür, bunda elbette ki Harry'nin yazın onların hayatını kurtarmasında etkisi vardır ve Harry şimdi de aynı şeyi kızları için yapmak istiyordur.. Düşüncelerine ayak uyduran adımları hızlandıkça, aklı da son hızla çalışmaktadır, bunu hem ona hem Hermione'ye yapmaya çalışması bulmalıdır..

"Hey! Sana diyorum.. yavaşlayacak mısın sen?" Harry bir an zınk diye durarak, her zaman onlardan uzun bacaklara sahip olan Ron'u bile geride bırakmak için ne kadar hızlı yürüdüğünü sorgular, "Affedersin, düşünüyordum.."

"Güzel, bir kısmını paylaşmaya ne dersin?" diye hala hafif bir öfke dolu arkadaşı ona yetişerek soludu. "Ne yapıyoruz?"

İki arkadaş, karanlık koridorda ayışığıyla aydınlanmış olarak dururken, Harry sıkıntıyla iç çekti. "Hiçbir fikrim yok.."

Ron aptalmışcasına ona bir bakış attı. "Ne demek hiçbir fikrim yok? Hermione'yi kurtaramayacağımız bir gerçek, ama bunu o aptal Slytherinlerin yanına mı bırakacağız? O bizim arkadaşımız!"

Harry başını iki yana sallayarak mırıldandı, "Bunun Millicent'le bir alakası yok, Ron.. Imperius büyüsü-.."

"Evet, evet, Malfoy'un yapamayacağı kadar güçlüydü, ne var yani? Bu onların Adı Anılmama- *Voldemort*'a yardım etmedikleri anlamına gelmiyor!" Alev rengi saçlara sahip genç adam gözlerinden öfke fışkırtarak Harry'e baktı. "Seni de öldürmek istiyorlardı, Harry. Hiçbir şey yapmadan oturacak mısın?"

Şişman Kadın'ın portresinin önüne gelmişlerdi ve Harry aniden kararını verdi. "Hayır. Malfoy'u takip edeceğim. Böyle bir şeyin arkasında ne varsa mutlaka onun da haberi vardır."

Ron başını salladı. "İçeri girelim. Ginny neler olduğunu bilmek isteyecektir. Sonra ne yapacağımızı konuşuruz."

"Parolayı alayım hayatım.."

"*Tertium non datur.*¹"

"Kesinlikle." diye bilgece başını salladı Şişman Kadın, geriye açılarak.

Lavender ve Parvati, Hermione'nin toplanmasına yardım ederken, onlarla aynı yatakhane olmayan, Ginny Weasley ise, hala haberlerin şokunu atlatmaya çalışmaktadır.. Hem Harry'nin hem de Ron'un fazlasıyla sakin ve otoriter tavırlarından bir şeyler planladıklarını anlamıştır, fakat her zamanki gibi küçük kızkardeş bunların dışında

¹ Üçüncü yol yoktur.

birakılıyordur.. Ginny öfkeyle sandığını tekmelerken, bu defa geride kalmayacağına dair yeminler ediyordur kendi kendine, o da Hermione'yi düşünüyordur, o da onların arkadaşıdır, o da endişelidir, ve Merlin aşkına, aralarında Harry'i gerçekten görebilen bir tek kendisidir..

Harry Potter, Gryffindor ortak salonuna döndüğünden beri yazın başındaki o eski, garip, gergin haline bürünmüştür, ve Merlin yardımcısı olsun, Ginny Weasley buna neyin sebep olduğunu bulacaktır..

Hermione, yukarı çıkar çıkmaz, şöminenin yanındaki özel yerlerinden Ron öne doğru eğilerek mırıldanır..

"Haritayı aldın değil mi? Pelerin?"

Harry gergince başını sallarken, sweatshirtünün içindeki eski parşömen parçasına ve kaygan kumaşa dokunur, birazdan genç Gryffindor kızını zindanlardaki yeni evine bırakacaktır.. "Evet.. bir şey olursa yokluğumu çaktırmamaya çalış.."

Ron belli belirsiz onaylar, "İdare etmeye çalışırım.. Çok geç kalma, Harry."

İki kafadar, kendilerince anlaşırken, merdivenlerden ekiplerinin üçüncüsü olan kumral, dalgalı saçlı bir genç kız iniyordur.. Hermione sandığını ve eşyalarını küçültmüş, elinde tutarak onlara ilerler..

"Bitti.. Ayrıca başım ağrımaya başladı, gitmem gerekiyor.."

Ron Quidditch dergisinin içine gömülürken, Harry ayağa kalkar.. "Bırakayım mı?"

Hermione minnetle genç adama bakar.. "İyi olur, gene bayılmak istemiyorum.."

Harry hafifçe başını sallayarak çıkış kapısına doğru ilerlerken, Ron'la göz göze gelir, hafif bir işaret yapar.. Fakat ne o, ne de şöminenin önünde yorgunluk numarası yapan arkadaşı, yukarıdaki kızlar yatakhanelerinin merdivenlerinden başını uzatan, kahverengi rengi gözlerinden alevler fışkırtan kızıl saçlı genç kızı farketmemişlerdir..

Harry, gerginliğini yanındaki arkadaşına çaktırmamaya çalışarak, onun adımlarına ayak uyduruyordur.. Hermione bir süre sonra hissetmiş gibi onun nasıl olduğunu sorduğu zaman, tam o sırada birazdan yapacaklarını beyninden geçiren genç adam bir an ne cevap vereceğini şaşırır, fakat tam zamanında kendini toparlayarak gülümser..

"İyi.."

Hermione derhal itiraz ettiğinde, Harry bu defa gerçekten gülerek önüne döner, zaten şu an ona dikkatle bakmakta olan genç kızı şüphelendirmeden nasıl bir cevap vermesi gerektiğini düşünür, sonra hafifçe sesini yükseltir..

"Bilmiyorum.. yani, bu yaz olanları biliyorsun, her şey farklıydı.."

Harry bir an kendini tutamayacağından korkarak, hızla devam eder.. "Ama yine de o aynı adam Hermione, ve yine aynı pislik.. Sana zarar vermesinden korkuyorum.."

Hermione onun cevabını kabul ederek konuşmayı sürdürürken, Harry bir yandan gerçekten ne düşündüğünü sorguluyordur, Snape'in Hermione'ye zarar vermeyeceğini biliyordur, herkesin sandığının aksine hatta ona çok iyi bir eş olacağından da emindir, Harry acı acı kendince ekler, Severus'un istediği zaman ne kadar destek verebilen biri olduğunu bizzat yaşamıştır..

İki arkadaşın düşünceli tartışması birden Slytherin zindanlarından yankılanan bir sesle kesilince, Harry kafasını çevirir, ve tam da aradığı kişinin karşısında olduğunu görünce, birden kanı alevlenir..

Draco Malfoy, sarı kafası ve pis sırtışıyla inmekte oldukları merdivenlerin dibinde duruyordur, ve her zamanki gibi ilk zehirli oku Harry'e yönelir, "Vay vay vay... Eceline mi susadın Potter?"

Harry gözlerinden alevler fışkırtırken, bir yandan tüm bunlara sebep olan kişiye giden anahtarın tam önünde olduğunu düşünüyordur.. "Snape'e gidiyoruz Malfoy, kaybol.."

Karşısındaki buz gri mavi gözler alayla ışıldarken, Draco onlarla karşı karşıya gelmek için birkaç merdiven çıkar.. "Snape'e gidiyorsunuz demek.. Neden? Ayrıca Granger, hastahaneye kalktığını duymuştum bir an üzüntüden ölüyordum.."

Hermione her zamanki gibi onu sallamadan aşağı inmeye devam ederken, homurdanır.. "Keşke daha fazla kalsaymıştı-.. Bırak!"

Harry hızla son birkaç merdivenleri uçarak inerken, Draco'nun Hermione'nin kolunu yakaladığını görür, ve hızla onu öteki kolundan tutarak iter, fakat gri mavi gözlü Slytherin, Hermione'nin çılgılığıyla çoktan bırakırken, şaşkınlıkla bir basamaklardan nerdeyse düşen genç kıza, bir de öfkeyle parlayan Harry'e bakıyordu.. "Nesi var bunun?"

Harry gözlerini devirerek, Hermione'nin arkasından iner.. "Yok bir şeyi.. Kaybol Malfoy.."

Hala acıyla inleyen Hermione ve Harry zindanlarda kaybolurken, Harry bir yandan da son anda inerlerken, Malfoy'un gözlerinde gerçekten pişmanlığa benzer bir şey görüp görmediğini sorguluyordur, fakat koridorun sonundaki kapının açılıp içerden Snape'in belirmesiyle düşünce akışı suskunlaşır..

Snape ikisine de bakarak, bakışlarıyla sorgular.. "İyi misiniz?"

Hermione hızla içeri girerken, Harry endişeyle bir iç geçirir, sonra haritayı ve karşısında hala sorgulayarak ona bakan siyah gözleri hatırlayarak, şüpheli gözükmemek için ellerini ceplerine sokar.. "Yolda Malfoy'a rastladık, Hermione'ye dokundu, merdivenlerden düşüyordu.."

Severus Snape, benzer bir derin nefes alarak başını sallarken, bir an Harry'e dönük olan bakışları bir şey söylemek istiyormuşcasına bir ifadeyle dolar, Harry onun ağzını açmasına fırsat vermeden, gerileyerek zindanlardan yukarı çıkan, *Malfoy'un* çıktığı merdivenlere döner.. "Peki, ben gideyim.. Akşam görüşürüz, herhalde.."

Genç adam hızla, cevap beklemeden ortadan kaybolurken, arkasından bir iç çekiş duyabiliyordu.. Onun çok daha önemli işleri vardır..

Harry, arkasından bir zindan kapısının kapandığını duyar duymaz, bir köşeye çekilir, babasından miras kalan Görünmezlik Peleri'nini üstüne atarak, Çapulcu Haritası'nı açar..

İşte oradadır, küçük yeşil bir nokta.

Draco Malfoy, üçüncü kat merdivenlerinde..

Harry hızla merdivenleri tırmanırken, bir yarım saat kadar sonra akşam yemeğinde olması gereken sarışın Slytherin'in neden Baykuşhane'ye doğru yönlendiğini çözmeye

çalışıyordu kendi kendine, Draco'nun acilen haberleşmesi gereken biri olduğu muhakkaktır, işin kötü tarafı, bunun kim olduğunun Harry'nin bulması gerektiğidir..

Harry nefes nefese solurken, acaba Draco'nun Ölüm Yiyen'lerle haberleşmesinin bir yolu olup olmadığını düşünüyordu, ama bu kadar açık bir şekilde baykuş yollamak? Harry kafasında Voldemort'a baykuş yollamanın imkansızlığını çizerken, diğer seçenekleri gözden geçiriyordu, babası? Lucius Malfoy? Annesi? Bella "Teyze"?

Harry sessiz fakat dikkatlice baykuşhanenin kapısını aralarken, gördüğü manzarayla nefesini tutar..

SOUNDTRACK

SWITCHFOOT – DARE YOU TO MOVE

(bu dilşin kopy senaryosu so it can be soundtracks!! Woo! =)))

Yavaş yavaş kararmaya yüz tutmuş, buz gibi rüzgarla sarsılan baykuşhanede, kazaksız, tiril tiril gömleklili sırtı kendisine dönük, sarışın bir genç adam küfrederek tüyleri ters yüz olmuş bir baykuşa, elindeki mesajı bağlamaya çalışıyordu..

Harry'nin dikkatle izleyen bakışlarının not ettiği gibi, baykuş, Malfoy'un her zamanki gri, asil hayvanı değildir, sıradan bir okul baykuşudur, ve neden Draco'nun elindeki mesajın üzerinde o *tanıdık* mühür vardı-..

Harry yüksek sesle küfrederek, pelerinini üzerinden çeker, aynı anda elindeki baykuşu yüksek sesle öttürerek elinden fırlatan Draco'nun hızla çektiği asadan fişkırarak kırmızı lanetten kaçmak için eğilirken, bir yandan da bağıyordu.. "Sen! Sendin o! Bütün yaz boyunca Yoldaşlık'a uyarı mesajları gönderdin!"

Karşısındaki gri mavi gözler, bir an kitlenerek üzerine yönelirken, Draco resmen tıslar.. "Lanet olsun Potter, sesini alçak tutmaya zahmet edecek misin, bütün okulda *hala* öğrenmeyen kalmış olabilir.."

Harry aldırmadan bir küfürü daha basar, bir yandan deliye dönmüş bir şekilde, ellerini saçlarının arasından geçiriyordu, dönüp öfkeyle genç Ölüm Yiyen'in üzerine yürür.. "Neden? Biz de içeriden birinin güvenini kazandığımızı sanıyorduk, oysa başından beri senmişsin! Ne yapmaya çalışıyordun, babacığının planlarını alt üst edip, intikam almak mı?"

Bir anda üzerine çekilen asayla duraksayan Harry, karşısındaki sarışın genç adamın yüzünün onunkine eş bir nefretle çarpıldığını görür, Draco'nun öfkeden asası ve sesi titriyordu.. "Sakın benimle dalga geçmeye kalkma, Potter.. Neleri göze aldığımı bilemezsin.."

Harry sakın bir sesle cevaplar, "Evet, aşağı yukarı bir fikrim var.."

Draco asasını indirince, iki genç adam, bir an birbirlerini çözmeye çalışırcasına bakışır.. İlk soran Harry olur.. "Sıkı İp'i kimin yaptığı konusunda bir fikrin var mı?"

"Millicent değil.."

"Imperius altındaydı, evet, biliyoruz.."

"Evet, ama o hiç okuldan çıkmadı.."

diye mırıldandı soğuğa rağmen, derin nefesler alan sarışın genç adam, "ve sanırım hepimiz de Karanlık Lord'un *henüz* okula girmediği konusunda hemfikiriz.. en azından fiziksel olarak.."

Harry birdenbire hızlanan kalbinde bir huzursuzluk duyarak, karşısındaki uçuşan gömlekle, yeşil gri kravatu gevşek, solgun yüzlü genç adama korkunç bir bakış fırlattı. "Ne demektir bu?"

Karşısındaki buz mavisi gözler, bir an acımayla doldu. "Hepimiz *rüyalarının* farkındayız, Harry.."

Harry bir an baykuşhanenin tepesine çöktüğünü hissetti. Elindeki asa gevşerken, neden, neden kimsenin ona bir şey söylemediğini sorguluyordu, ne Yoldaşlık, ne Remus Lupin, ne Dumbledore, hatta *Snape* bile, bütün yazı onun *rüyalarını* ve imgelerini durdurmaya çalışarak geçiren Severus Snape bile, Voldemort'un Harry'i ne kadar kontrolünün altına alabildiğinin farkında olduğunu söylememişlerdi, bu rüyaların onun tarafından gönderildiğini, Harry'nin *ele geçirildiğini* de söylememişlerdi ona..

Harry, kusma isteğiyle boğuşurken, geriye doğru sendelemesiyle bir anda yanında beliren sarışın genç adama, hızla geri çekilerek, sırtını duvara vurdu.

"Dokunma bana!" diye hızla soludu Potter. Draco, bilinçsizce yardım için uzattığı elini indirerek Harry'nin bir anda solan yüzüne baktı, mırıldandı. "Kimse sana söylememiş miydi?"

"Hayır.." diye fısıldadı parlak yeşil gözlerinden dehşet okunan genç adam, "ama ben bir şeyler tahmin etmiş olmalıydım, sadece zihnimi kapatamadığımı sanıyordum.." Harry bir anda zonklamaya başlayan başını ellerinin arasına alarak, soğuk rüzgara karşı fısıldadı, "Yani bunu ben yapmış olabilir miyim? Snape ve Hermione'ye olan büyüü?"

Sarışın genç Ölüm Yiyen, hafifçe alt dudağını ısırarak, dürüst konuşmaya çalıştı. "Olabilir de.. olmayabilir de.. Millicent çok önceden Affedilmez Lanet'in etkisi altına alınmış olabilir.. veya o sırada da olmuş olabilir.. o anda neler yaptığını hatırlıyor musun?"

Kafasında bir yerde, hala ısrarla tüm bunların yalan olduğunu, Malfoy'un affedilmez, korkunç bir yalancı ve hain olduğunu haykıran bir yer dışında, Harry dehşetle anılarının avuçlarından aktığını hissederken mırıldanır.. "Odaya girişimizi hatırlıyorum.. ve kapının kapanışını.. fakat sınıfta başka öğrenci olup olmadığını hatırlamıyorum.. hiçbir şey anlam etmiyor.. hiç.. "

Siyah saçlı genç adam, deliye dönmüş gibi baykuşhaneyi adımlarken, kar beyazı bir baykuş açık kulenin camlarından içeri uçarak, derin bir "hoot!" sesiyle öttü, önce sahibinin omzuna konarak, sevgiyle kulağını gagaladı, Harry'nin istemeyerek rahatsız edilişle de havalandı.

Potter, dehşetle baş düşmanının omzuna yerleşen baykuşu Hedwig'i izlerken, Draco derin bir iç çekti. "Senin baykuşun olduğunu bilmiyordum. Ben buradan haber yollamaya başladıkça benim yanıma geldi. Hiçbir zaman onu kullanmadım ama. Çok dikkat çekmişti."

Harry hala bir şey söyleyemezken, Malfoy mırıldandı. "Senden başka okula giriş yapmış ve Millicent'e laneti yapabilecek olan başka bir şüpheli daha var, Potter.."

Harry yeşil gözlerini ona kaldırdı. "Kim o?"

Draco Malfoy, yüzünde işkence çekiyormuş gibi bir ifadeyle, donuk bir sesle cevapladı. "Babam.."

SOUNDTRACK STAINED – SO FAR AWAY

(bunlar yoksa isteyelim, ben bilmem sizin arşivinizi peğk. :D)

Tüm Hogwarts sakinleri, akşam yemeği için ana salona yönelirken, fırtınada kalmış bir baykuş kadar rüzgarda dağılmış görünüşlü, perperişan bir yedinci sınıf Gryffindor, boş gözlerle koridorları adımlıyordu, Draco ona kimle mesajlaştığını ve nasıl diğerlerinin yanında farklı davranmayacağını açıkladıktan sonra, ortadan kaybolmuş, büyük bir ihtimalle, Harry'nin de şimdi olması gereken yemeğe inmiştir, aklının bir yerinde, evet, Lucius Malfoy'un Snape'i lanetleyip gözden düşürmek konusunda, Voldemort'tan çok daha iyi bir seçenek olduğunu kabul eden bir kısım dışında, Harry kalan tüm beyin hücreleriyle kendi davranışlarını, *en son ne zaman rüya görüp görmediğini* sorguluyordu, yazdan beri zihnini çok iyi kapatabildiğinden emindir, fakat Severus yanında olmadığı sürece bundan ne kadar emin olabilecektir, *Ron'a sormalıdır*, evet Ron bilecektir, fakat *hayır*, arkadaşı çoğu zaman ondan önce uyumaktadır ve Harry çoğu zaman kendi kendine uyanmaktadır, ama hep kendi yatağında-..

Haşın bir el hızla delikanlıyı kazağından çekerek en yakın dolaba sürüklerken, Harry dehşetle savaşıyor, fakat sonra burnuna çarpan çiçeksi kokuyla, bir anda korkusu yatıştır, ve burnunun dibinde bulduğu kızıl saçlarla çevrili bir yüz ve nerdeyse ateşler çıkaran, bal rengi gözlerle derin bir iç geçirerek fısıldar.. "Ginny! Korkudan ödümü patlatıyordun nerdeyse.."

"Ya ben? Hiç *benim* halimi düşündünüz mü Bay Potter?" diye bir çaydanlık kadar öfkeyle tısladı, parmağını onun göğsüne vuran kızıl saçlı genç kız, "Önce *tek başınıza* zindanlarda ortadan kayboluyorsunuz, sonra *bazı* Slytherin'lerin ardından baykuşhaneye girip, yarım saat oradan çıkmıyorsunuz, tam ben sizin ölüp ölmediğinizi düşünürken, koşarak uzaklaşan bir Draco Malfoy'un arkasından sersemlemiş bir şekilde ortaya çıkıyorsunuz!! Merak ediyorum Harry, NEDEN merak etme zahmetine giriyorum acaba!.."

Harry derin bir iç çekerek, cebindeki Çapulcu Haritası'nı çıkardı. "Senin burada olmadığından emindim.. Neden haritada hala kulede gözüküyorsun?"

Ginny hala gözleri öfke ve endişeyle parlayarak, haritaya bakmadan cevapladı. "Remus'un bana öğrettiği birkaç numara.. Sana göz kulak olabilmem için.. Neler oldu Harry? Neler *oluyor*? Bana yalan söyleme, senin bu kaçık Potter halini çok iyi tanıyorum ben.."

Karanlık dolabın içinde, garip bir şekilde, başka bir yerde olmadığı kadar kendini güvende hisseden Harry, derin bir iç geçirerek, başını Ginny'nin omzuna eğdi. Genç kız, onunla beraber hafif bir iç çekerek, kollarını beline doladı, sıkıca delikanlıya sarıldı, yumuşak bir sesle mırıldandı. "Benimle konuşabilirsin, Harry. Başka kimseye tekrarlamayız."

Harry derin bir sevgiyle dolarak, onun saçlarını öptü. "Gerçekten kötü, Gin.. sandığımdan çok daha kötü.."

"Hermione'ye olanlarla ilgili bir şey mi öğrendin?"

"Benim yapmış olabileceğimi öğrendim.."

Ginny bir an, karanlığın içinde kalakalırken, beyni son hızla çalışıyordu.. "Voldemort seni ele mi geçiriyor?"

"Bilmiyorum.. belki.. evet.. ben uyurken, rüyalarımda.."

"Ve bunu sana Draco Malfoy mu söyledi?"

"Sandığın gibi değil.. Ölüm Yiyenler'in arasındaki gizli casusumuz oymuş.."

"Ne?" diye hayretle ikinci kez soluğunu çekti kızıl saçlı Gryffindor, "Draco mu mühürlü mektupları gönderiyormuş?"

Harry içini çekerek başını sallar.. "Bir tane daha gönderirken yakaladım onu.. Yalan söylemiyor, Ginny."

"Başka ne söyledi?"

"Ben değilmişsem eğer, okula giriş yapabilen bir Ölüm Yiyen daha varmış, o da babası.."

Harry, kızıl saçlı genç kızın gözlerinden düşüncelerin geçtiğini okuyabiliyordur.. "Pek de düşük bir ihtimal değil, evet.. ama sen kendinden emin değilsin, Harry.." Ginny gözlerini kaldırarak ona baktı. "Bana şu rüyalarından bahset.."

"Hep aynı başlıyor.."

SOUNDTRACK LOST OST – THE EYELAND

"Normal bir rüyaymışım gibi.. çoğunlukla saçma sapan şeyler.. fakat daha sonra kendimi bir odada buluyorum.."

Işısız, şöminesiz, karanlık bir oda.. Harry, üşümesi gerektiğini biliyor, fakat üzerindeki pijama ve tişörte, çıplak ayaklarına rağmen, hiçbir şey hissetmiyor.. Tıpkı Bakanlık'taki koridor gibi, Harry buraya da daha önce geldiğini hissediyor, fakat bu defa burası rüya gibi değil.. Her şey fazlasıyla gerçekçi ve genç adam uyanmak istese de uyanamayacağını biliyor..

Elleri sanki ona ait değilmiş gibi duvarlara dokunarak ilerliyor, ayaklarının altındaki tahta zeminde kalın bir toz, toprak ve kül tabakası var.. Odanın en uç noktasında kaynayan bir iksir kazanı var, Harry içindeki koyu renk, kıvamlı sıvının ne olduğunu bilmiyor, fakat yükselen koku çok tanıdık.. Kazanın yanında alçak, maun bir sehpa ve üzerinde de bir takım otlar var, fakat Harry onların arasından parlayan kararmış, gümüş bıçağı görebiliyor.. Parmakları uzanarak bıçağı ince, soğuk sapından kavriyor, ay ışığıyla aydınlanan odada bembeyaz gözüken sol kolunu açıyor.. Bıçak darbesi, derisinde ve damarlarında koca bir kesik açıyor.. Kazandaki sıvının koyuluğunda kan kolundan süzülürken, Harry rahatlıyor, yapması gerekeni yaptığını biliyor, kanı bu defa iksire karıştırırken, Harry alnında patlayan korkunç bir acıyla haykırmaya başlıyor..

Birileri elindeki bıçağı hızla kenara fırlatıyor, onu sarsarak mutfakta ne aradığını, ne yaptığını soruyor, fakat Harry cevap veremiyor, çünkü başındaki baskı giderek artarak onu kendinden geçiriyor..

Uyandığı zaman, güneş çoktan doğmuş oluyor, fakat Harry neden kolunda kalın bir bandaj bulunduğunu, neden mutfakta artık hiç bıçak bulunmadığını, ve neden Snape'in bütün gece başında durduğunu hiç hatırlayamıyor..

Harry derin bir solukla, birden içlerinde bulunduğu dolabın ona dar geldiğini hissederek, gözlerini açtı.. Nefesi sıkışmıştı, farkındaydı, fakat aynı şekilde onun anlatmasını dinleyen Ginny'yi de etkilediğini fark etmemişti.. İkili bir an, soluk soluğa birbirlerine baktılar, sonra Harry vücudunun nasıl bir yakınlıkta olduğunu fark ederek kızardı, gözlerini o bal rengi bakışlardan kaçırmaya çalıştı, fakat cesur Gryffindor kalpli genç kız, bir adım aralarındaki boşluğu kapattı, sıcak soluğuyla genç adamın dudaklarını kavradı..

Harry öpücüğün ani etkisiyle gerilerek, inledi, dudakları, dili, bu çilek tadını ondan tadarken, elleri alışkın bir gezintiyle ilerleyerek, o yumuşak, uzun, kızıl saçları kavradı, Ginny dudaklarını aralayarak, onun yüzünü avuçlarının arasına alırken, yumuşak göğüsleri Harry'e sokuluyordu, Harry daha fazla dayanamayacağını hissederek durdu.

"Ginny," diye soludu genç adam, bir yandan hala dudaklarını kurtarmaya çabalıyordu.. "Ginny, yapamam.." Harry bir şey sorulmasına fırsat bırakmadan, bir solukla fısıldadı. "Ben gayim."

"Ne?" diye sordu, akli karışmış, soluk soluğa bir ses şaşkınlıkla, Harry kollarının arasındaki genç kızın, hayretten kalkmış biçimli kaşlarını görebiliyordu, kendi nefesini düzenleyerek, vücuduna hakim olmaya çalışırken, karanlıkta bir el karnına dokunuyordu, kızıl saçlı genç kız sonra daha aşağılara uzanınca, Harry inledi.

Kafası karışan Ginny isyan etti. "Hayır, değilsin?!"

Harry'nin sesi acı dolu çıktı. "Biliyorum.. bilmiyorum.. belki ikisi birdenimdir.. ya da hiçbiriyim.. karmakarışık her şey."

Karanlık dolapta bir an soluk seslerinden başka hiçbir şey duyulmadı, tam Harry kendini vurmaya düşünürken, yumuşak bir ses koluna dokunarak fısıldadı. "Harry.. önemli değil.. sana yardım edebiliriz.. benimle konuşabileceğini söylemiştim.."

Harry bir anda kalbindeki ağırlığın hafiflediğini hissederek, titrek bir soluk aldı, bu defa birazcık gerileyerek, fakat hala ona sarılarak duran Ginny usulca sordu. "Ne zaman başladı bu?"

Harry tekrar onu kollarında sararak, başını omzuna gömdü, hiçbir şeye bakmak istemiyordu şu an. "Bu yaz. Snape'de kaldığım zaman."

Ginny homurdandı. "O mu seni gayleştirdi?! Bu adamda aşk iksiri falan mı var yahu?"

Harry hafifçe güldü. "O beni gayleştirmede.. O rüyaları görüyordum.. korkunç hallerini.."

Usul bir ses tekrarladı. "Ele geçirilmek gibi miydi?"

"Onun gibi," diye mırıldandı Harry, "her şeyi görebiliyordum, ama hiçbirini durduramıyordum.. o gecelerden birinde, çok çaresizdim, ve o da tam yanımdaydı, ona uzanabiliyordum ve.."

Ginny'nin sesi neredeyse hayranlıkla dolu bir huşuyla doluydu. "Ve onu öptün.."

"Evet.." diye fısıldadı Harry, "ve bu hoşuma da gitti."

Birkaç saniyelik sessizlik tekrar dolabın içini kaplarken, Harry neden Ginny'nin hala koşarak kaçmadığını merak ederek, umutsuzca mırıldandı. "Gülünç durumdayım değil mi?"

"Ah, Harry.. hayır.. sen sadece gençsin.. bunu beraber çözebiliriz.." diye akli başka yerdeymişcesine cevapladı kızıl genç kız, hala sesindeki o hayranlığı koruyordu, sanki o da bu garipliğin farkına varmış gibi ardından açıkladı, "Ben de sana bir sır vereceğim, Harry, yalnız değilsin.."

Harry şaşkınlıkla Ginny'i süzünce, genç kız güldü. "Ben de her zaman adamı çok çekici bulmuşumdur.. özellikle vücudunu.."

"Vücut-? Sen..?! Sen hiçbir zaman.. ne zaman??"

"Snape karargahta kalırken.. duştan sonra." Ginny kıkırdadı. "Onu bastım denebilir." Harry bir an felç olmuşcasına Ginny'e bakakaldı, Ginny kahkahayı bastı. "Eminim bütün yazı birlikte geçirmenize rağmen sizin bu hiç aklınıza gelmemiştir, bay Potter."

Harry hızla kafasında oluşan imajları silmeye çalışarak kızardı, başını iki yana salladı, boğazını temizledi. Ginny ise bu sırada hala gülerek onu izliyordu, uzanıp yanağını sıktı. "Kızarıncı çok tatlı oluyorsun."

Harry bir şeyler homurdanmayı seçti, sonra mırıldandı. "Gerçekten bu konuda bir sorunun yok mu Ginny?"

O sıcak kahverengi gözler, kırılmadan onunkileri buldu. "Birazcık olsun üzüldüğümü söylemeden edemem, ama aksi mümkün olsa, her seferinde beni seçeceğini bilmek beni avutuyor.." Harry dolan gözlerini kırıştırarak hızla başını sallarken, Ginny mırıldandı. "Bu tarafa geçiş yaparsan bana da haber verirsin değil mi?"

Harry içtenlikle gülümsedi. "Elbette."

Ginny tekrar muzip ifadesine geri döndü. "Peki, sana geri dönelim Potter.." Harry tekrar yüzüne ateş bastığını hissederek kızarmamaya çalışırken, Ginny ona parlayan gözlerle süzdü. "Onun sana karşı bir zayıf noktası olduğu kesin, ama bunun imkansız olduğunun farkındasın değil mi Harry? Sıkı İp büyüsü olmadan bile?"

Harry iç geçirerek başını sallayınca, Ginny fısıldadı. "Bana öpücükten bahset.."

Harry alçak sesle inledi.

Oda.. karanlık.. otlar.. bıçak..

Hayır, bir şey eksik..

İksir kazanı yok..

Harry bir anda baştan aşağı panik duygusuyla titremeye başladığını hissediyor, iksir olmadan kolunu kesmeye devam edemez, kanı bir işe yaramaz, fakat malzemelerin hepsi burada, masa yerinde duruyor, kazanın altındaki ateşin külleri de burada, ama hayır, hayır, Harry başında artan korkunç ateşle kıvranıyor, gözleri sulanıyor, fakat bıçağı düşürmüyor, yapması gerek, ama acidan göremiyor, dizlerinin üzerine yığılıyor, haykırmaya başlıyor, biri onu sarsıyor, gözlerini açıyor, fakat oda kaybolmuyor, alnı alev alev yanıyor, kafasının içindeki cehenneme kapatılmış gibi boğazından çığlığı kopuyor..

Karşısındaki bir çift koyu renk gözde, onunkinden çok daha büyük bir panik okunuyor, güçlü eller onun sarsılan omuzlarını sımsıkı kavlıyor, Harry birden uyandığını hissediyor, elleri pençe gibi bulduğu ilk şeye, parmaklarının altındaki cübbeye tutunuyor, duyduğu büyük rahatlamayla, hızla kolları karşısındaki serin boyna, omuzlara dolanıyor, ve daha sonra, alev alev dudaklarıyla sıcak bir nefesle o ağız dolduruyor, şiddetli bir arzuyla, kör edercesine bir açıklıkla, öpücüğü karşısındaki dudaklardan paylaşıyor, sımsıkı kavradığı beden, bir an felç olmuşcasına donduktan sonra, nerede olduğunu, ne yaptığını unutmuşcasına ona karşılık veriyor, sonra derin bir dehşetle geri çekilmeye çalışıyor, fakat Harry onu bırakmıyor, neredeyse vahşi bir güçle onu çekerek, ikisi de daha da ileriye götürmeye çalışıyor..

Fakat onu çarpılmış gibi geriye iten, aralarındaki karanlığın ortasında alev gibi parlayan, simsiyah bir acı hissi oluyor, Severus acidan tıslayarak kendini Harry'den koparıyor,

sersemlemiş bir şekilde, odanın ortasında sendeliyor, Harry birden kendi odasında, onun yatağında olduklarını fark ediyor, ay ışığıyla aydınlanan yatağından hızla fırlayarak, ne kadar güçlü bir görüntü oluşturduğunun farkına varmadan, birkaç adımda Snape'in yanına varıyor, onu sakinleştirmeye çalışarak giysilerini düzeltiyor, iyi olduğunu, gitmesi gerektiğini söylüyor, bir yandan da diken diken olmuş saçları ve çaresiz gözleriyle yalvarıyor, fakat Snape sonunda gitmeyi başarıyordu..

"Ya sonra ne oldu?" diye fısıldadı Ginny, hafifçe ürpermişti.

Harry iç geçirdi. "Döndüğü zaman asla böyle bir şeyin tekrarlanmayacağına dair bana yemin ettirdi, ama ben buna uyana dek birkaç kez aynı tehlikeyi atlattık.. Sürekli çaresiz durumda kalıyordum ve her seferinde de Snape'in üzerine atladım. Sanırım bu o kadar sık yaşanıyordu ki, o da ikimizi de durduramaz hale geldi."

Ginny yumuşak bir sesle mırıldandı, "Eminim o da sana, sıcaklığına çekilmiştir Harry, Severus Snape de pek öyle düzenli insani ilişkileri olan bir adam sayılmaz.. yani şimdiye dek."

Harry anlamadan ona bakmaya devam edince, Ginny açıkladı. "Senin ondan faydalandığın gibi, o da senden faydalanıyordu yani.. Tehlikeli bir çıkmaz."

"Öyleydi.. o sonunda kendini koparmayı başardı ama bunu pahalıya ödettim.. yanından ayrılana dek zehir gibi davrandım ona." Harry iç geçirdi.. "Kükredim, aşağıladım, en zayıf yerlerinden vurdum, bana bir keresinde, öfkeden kudurmuş bir James Potter ile alevlenmiş, korkutucu bir Lily Evans karışımıyla tam bir hafta geçirdiğini söylemişti.."

Ginny önce hafifçe güldü, sonra dikkatle Harry'yi süzdü. "Okula dönmeden önceki haftaydı değil mi? Sen tam bir Sirius taklidi olarak geziyordun.. korkunç kötü bir versiyonu hem de.. umursamaz, alakasız, sürekli kızgın.."

Harry sönük bir sesle mırıldandı. "James Potter diyelim daha iyi.. evet.. ama sonra sakinleştim.. ondan özür bile diledim.. ama pek vazgeçmemiştim sanırım, çünkü Severus pek benim özrümü dinlemeye çalışır gibi gözükmedi." Harry hafifçe başını eğdi. "Sanki beni affederse olanlara karşı koyamayacak gibiydi, biz de okula döndük ve ikimiz de normal hayatlarımıza dönmeye çalıştık.. eh, büyü olana dek.."

Ginny sessiz kaldı, sonra düşünceli bir ses tonuyla sordu, "Peki tüm bunlar.. Snape'in üzerine atlaman.. bunların *senin* rüyalarının bir parçası olmadığına emin misin Harry?"

Harry kaşlarını çattı. "Ne demek ist- kahretsin.."

Harry bir anda göğsünün sıkıştığını hissederek, ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Yani bunları da bana Voldemort'un yaptırmış olabileceğini mi söylemek istiyorsun.. benim Snape'le.. lanet olsun.."

"Harry.. Ginny onu sakinleştirmeye çalışırken, Harry hızla kuruyordu. "O zaman Snape'le konuşmam gerekir.. veya Dumbledore'la.. ama ya öyle değilse?.."

Ginny onun ellerini indirdi. "Kesinlikle. Hiçbir zaman bunu bilemezsin, ve Harry eğer gerçekten böyle bir şey varsa da emin ol, onlar çoktan biliyorlardır.. Sence Snape böyle bir bilgiyi Dumbledore'dan saklar mı?"

Harry içi kaynayarak, durdu, bir anlığına Severus için hissettiklerinin gerçek olmama ihtimalime kendini alıştırmaya çalıştı, başaramadı. Ginny usulca uzanarak onu yanağından öptü, Harry ise tüm gücüyle onun dudaklarına geri dönerek, ona karşılık verdi ve homurdandı. "Bak bundan da zevk alıyorum.."

Karanlıkta yumuşak bir ses güldü. Sonra alçak bir sesle fısıldadı. "Ya ben Snape olsaydım.. bu dolapta seninle, yalnız.."

Harry alnını genç kızinkine yaslayarak inledi. "Ginny, bunu yapmana gerek yo-.."

Sıcak bir soluk onu yakalayarak onu susturdu ve dudaklarının içine fısıldadı. "Odanda olsaydık.. senin yatağında.. ve karanlıkta uyansaydın.. kimseyi göremeden, sadece bir elin sana dokunduğunu hissederek.."

Harry dudaklarının içine kükredi resmen, kapalı gözleriyle, kimseyi, hiçbirşeyi hayal etmeden, öpüyor, öpüyordu..

Genç kız, bir an nefessiz kalarak, fısıldadı. "Ya Malfoy olsaydım, Harry?"

Harry donakaldı. Geri çekildiğinde, boğazındaki damardan yükselen kendi kalp atışını kulaklarında duyabiliyordu. Ve giderek de hızlanıyordu. Fısıldadı. "Korkunçsun, Weasley."

Ginny geri fısıldadı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Benim bu Snape/Harry hotsex angst yazını yazmamı isteyenler el kaldırsın. *kaldırır* Ben istiyorum.

SOUNDTRACK JUSTIN TIMBERLAKE - LOVESTONED

Akşam yemeği geldiği zaman bütün Hogwarts, Dumbledore'un resmi açıklamasıyla birlikte tam gaz alarak, İksir Profesörleri öğretmenler masasında *oturmasına rağmen*, hala Snape ile Hermione'yi konuşmaktan vazgeçmemiştii, Hufflepuff masasında oturan, karışık evlerlerden oluşan somurtan bir kız grubu etraflarına pis bakışlar atıyordu ve şüpheli bir şekilde siyah rozetler takıyorlardı, Dean ve Seamus kalabalık bir grubun ortasında bir şeyler anlatarak kahkahalar atıyorlardı, Slytherin masasında tarihteki en korkunç evlilik tartışması dönüyordu ve Harry de *hala* Ginny ona her göz kırışında kıpkırmızı kesiliyordu, bu da ne yazık ki üzerine epey meraklı bakışı çekiyordu, hararetli bir şekilde tartışan Lavender ve Parvati dönüp ona baktı, masanın ucundaki altıncı sınıflar grubu kıkırdayarak fısırdışmaya başladı, McGonagall'in çatık kaşları daha da çatıldı, bir tek Severus Snape, anlaşılır bir şekilde dağınık ve dalgın gözükürken, sonunda bir gözü hala Hermione'yi arayan Ron bile ağızındaki lokmayı yuttu, ve kaşlarını çatarak ona iyi olup olmadığını sordu.

Tam o sırada karşı masada müthiş bir performans ve sırtışla tartışmayı sonlandıran Draco Malfoy'un gözleri merakla, biraz da hafif çekingen bir bakışla üzerine dikildi.

Harry aceleyle yemeğine eğilerek, "İyiymi ben, sana yemekten sonra anlatmam gereken şeyler var ama." diye alçak sesle arkadaşına bildirdi.

Ama dertleri bitmemiştii. Arkadaşlarıyla yemeğini bitirip masadan kalkan Ginny, yanlarından geçerken yüksek sesle, "Sonra görüşürüz, Har-ree.." diyerek onun saçlarını karıştırdı.

Ron'un kaşları ise çatılmaktan nerdeyse ortada birleşmişti, Harry'e sert bir bakış atarak sordu. "Bu da neydi böyle?"

Harry çabucak cevaplamaya çalıştı. "Çıkmıyoruz.."

Ron burnundan bir ses çıkardı. "Kör değilim Harry, ama burada Ginny'den bahsediyoruz. Senin onun aşk listesinden çıkman imkansız. Niye *şimdi* sana üç yaşındaymışın muamelesi yaptı?"

Harry inleyerek başını masaya gömdü. Neden hayatı bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki sanki?

Draco Malfoy, etrafında hala sırttan Slytherin grubuyla çevrili, görüşü, gözlerini devirerek Zabini'yle tartışan Pansy'nin dalgalanan siyah, uzun saçlarıyla kesilmiş, Büyük Salon'un öteki ucundan onu izleyen Potter'a çabucak bir bakış atıyordu, bir yandan da tüm gücüyle kimliğini bozmamasını umut ediyordu, evet, Potter baykuşhanede yeterince zeki davranmış ve kendiyile ilgili haberleri Draco'nun beklediğinden daha iyi karşılaşmıştı, fakat Potter'ın bakışlarında çözemediği başka bir şey daha vardı, ve Draco Malfoy süprizlerden nefret ederdi.

O Pansy'nin nasıl Granger'ın Severus'u tatmin edemeyeceğini belki de biraz gereğinden yüksek sesle ilan edişini dinlerken, bir yandan gözleriyle Gryffindor masasını takip ediyordu, belli ki Potter, henüz Weasel'e öğrendiklerini anlatmamıştı, kızıl kafa her zamanki gibi en ufak bir görgü kuralı dinlemeden tıklarırken, Draco iğrentiyle yüzünü buruşturup, kupasına eğildi, fakat dikkatli bir göz için, Potter'ın etrafındaki sürekli fısırdışmayı, hareketliliği kaçırmak mümkün değildi.

Draco kendisinin mi abarttığından emin olamayarak, öğretmenler masasına bir bakış attı, McGonagall'ın kaşlarının daha da çatık olması dışında olağandışı bir şey göremedi, fakat tam o sırada Severus'un bakışlarını yakaladı, Snape, hiçbir şey söylemeden yemeğini yiyor olmasına rağmen büyük bir dikkatle Harry Potter'ı izliyordu, demek ki Draco yanılmıyordu, aslanların masasında bir şeyler dönüyordu.

Kızıl saçları beline dalgalanan Weasley kızı ayağa kalktı, gülerek Potter'ın yanından geçti, Draco kaşlarını çatmadan edemedi, ikisinin geçen sene ayrıldığını sanıyordu, ama herhalde Gryffindor'lara özgü aptal bir bağımlılıkla tekrar bir araya gelmişlerdi, fakat öyleyse eğer, niye şimdi Potter az önce masaya vurduğu kafasını kaldırarak, yavaş bir sesle, tek tek, tane tane en iyi arkadaşına bir şeyler açıklıyormuş gibi gözüküyordu ve neden karşısında oturan Ron Weasley nasıl yutması gerektiğini unutmuşcasına, ağız açık, şokla bakıyordu?

"Draco!!"

Malfoy resmen oturduğu yerde irkildi. Bir çift parlak yeşil göz, şüpheyle ona dikilmişti, Pansy Parkinson, biçimli göğüslerini masaya dayayarak çatık kaşlarla masanın üzerinden ona eğiliyordu. "Yarım saattir sana sesleniyorum, nereye bakıyorsun sen öyle?!"

Sarışın genç adamın yanından derin bir ses güldü, Zabini elmasından bir ısırık alarak gözlerini devirdi. "Hepimiz bunu biliyoruz sanırım.."

Hala tatlılarını bitiremeyen Gregory ve Vincent, şaşkın bakışlarla neler döndüğünü anlamaya çalışırken, Draco'nun soluk yüzü pembeleşti, çenesini saldırgan bir havayla dikerek Blaise'e çevirdi. "Sana bu saçmalığı kesmeni söyledim."

Pansy'nin açık renk gözleri irileşti, hızla masanın etrafından dolaşarak Kalp Durdurucu'yu tartışan iki altıncı sınıfı hızla kenara itti ve Draco'nun yanına çöktü, bir solukta fısıldadı. "Gene Potter'ı *kesmiyorsun* değil mi? Bak bir yere kadar Granger'ı kaldırabilirim ama-..!"

"*Pansy!*" diye tıslayarak onu susturdu Draco, "Zabini sadece komik olduğunu zannediyor, elbette ki Potter'ı *izliyorum*, yoksa babama nasıl rapor vereceğim?"

Siyah saçlı genç kız zayıf bir ses çıkardı, yanındaki atletik yapılı, siyahi genç adam ise hala sırtıyordu. "Ama bu senin zevk almanı engellemiyor, değil mi Malfoy?"

Gri-mavi gözler, kahverengilere dikildi. "Bir problemin mi var, Blaise?"

Zabini umursamazca omuz silkti. "Sadece denizde senden başka balıklar da var, bilmeni istedim.." diyerek gözlerini aç gözlü bir ifadeyle karşı masaya dikti, karşılığında Pansy'den ciyaklamayla karışık bir inleme elde etti.

Draco öfkeyle, dişlerinin arasından cevapladı. "Benim balıkla falan uğraşmaktan daha önemli işlerim var, bilmeni isterim.." Yemeğini bırakıp, ayağa kalktı, Pansy'nin omzunu sıktı. "Kütüphaneye gidiyorum.."

Genç kız da evet, İksir çalışmanın faydalı olacağını mırıldanırken, Draco ona iyi geceler dileyerek masadan kalktı.

Büyük Salon'un çıkışına doğru ilerlerken, gözleri bir kez daha Gryffindor masasına kaydı, ve tam o sırada Harry Potter'ın masada olmadığını farkederken bu defa bir kez de kendine küfrederek, koridora adımını attı.

SOUNDTRACK FERGIE – LONDON BRIDGE

Ginny Weasley'nin gözlerinde parlayan ifadeyi herhangi bir Gryffindor görmüş olsaydı, saygıyla üç adım geri çekilerek, yolu açardı, bal rengi gözlerindeki ateş, kafasına bir şeyi koymuş bir Gryffindor kadar tehlikeli hiçbir şeyin olamayacağını adeta canlı kanıtıydı.

Genç kız, çoktan arkadaşlarıyla vedalaşmış, boş bir koridora dalarken, esasını üzerinden geçirdi ve sırtına Harry'den aldığı Görünmezlik Pelerini'ni attı.

Draco Malfoy, yüzünde dalgın ve öfkeli bir ifadeyle, alışkın olduğu koridorları adımlarken, hala akli Zabini'nin sözlerindeydi, öteki Slytherin doğrusu tam zamanında onu yakalamıştı, elbette ki Potter'ın onu satıp satmadığını merak ederken Draco'nun birkaç kez onun tarafına gözünün kayması kadar doğal bir şey yoktu, ki zaten Potter, Weasley'lerin ve öteki gerizekalı arkadaşlarının arasında bile dikkat çekiyordu.

Sarışın genç adam şüphelenmişti, içten içe acaba kaç kişinin onun Yoldaşlık ajanı olduğunu öğrendiğini ve *kahrolası Potter'ın Weasley'e ne söylediğini* hesaplarken sert bir el onu yakalayarak duvara yapıştırdı.

Draco elindeki kitapları yere düşürürken, kafasını sert duvara çarpmanın etkisiyle gözlerinin önünde yıldızlar çaktı, tam o öfkeyle haykırmak üzere ağzını açacakken, karanlıkta bir çift el, onu kazağından kavradı, ve dudaklarına yapışarak, itiraz etmek üzere aldığı nefesi kesti. Bir pelerin -*Potter'ın Görünmezlik Pelerini?*- hissettirildikten sonra, sıcak, ondan çok daha güçlü bir ağız dudaklarını ezerken, Slytherin'in prensi, çırpınmayı kesmek ve nefes almayı hatırlamak zorunda kaldı, dudaklarından diline dolan alev gibi tat, korkunç bir derecede tanıdık geliyordu ve burnu adeta yoğun bir açık hava ve Quidditch kokusu alıyordu.

Onu öpen, alt dudağına dişlerini geçirerek hafifçe ısırıldı ve tısladı. "Yarın benimle aynı yerde buluş."

Malfoy, bu defa, nefessizlikten ve yıldızlardan sarhoş bir şekilde fısıldadı. "Potter?"

Cevap alçak sesli bir gülüş oldu. "Yarın. Aynı yerde."

Draco neye veya kime tepki vereceğini, ne diyeceğini daha henüz bilemezken, üzerine abanan vücut yok olmuş, onu soluk soluğa ve *oldukça mağdur* bir durumda bırakmıştı, genç adam yutkunarak, bir nefes aldı, sonra belki de yatakhaneye gitmenin daha iyi bir fikir olacağına karar verdi, o ne de olsa İksir'e çalışmıştı, evet, Draco Malfoy şu anda *kesinlikle* yatağında olmalıydı.

Güzel, güneşli bir sabah Gryffindor Kulesi'nin üzerine doğarken, Harry her zamanki gibi, yıllardır Petunia Teyze'nin ona kazandırdığı bir alışkanlıkla, erkenden uyanmıştı, fakat dinlenmiş olmaktan uzaktan yakından alakası yoktu, tüm vücudu dayak yemiş gibi ağrırken, inleyerek belki de bütün geceyi Quidditch sahasında geçirmenin pek de iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu, ama Ginny'nin sözlerinden sonra, kesinlikle uyuyamayacağını fark etmiş, ve gelip yatağa yığılana dek uçmuştu. Öyle ki, şimdi fark ediyordu, üzerini değiştirmeye bile zahmet etmemişti.

Ron'un horultusu tüm yatakhaneyi işgal ederken, Harry üzerindeki tişörtü yırtarcasına çıkarıp attı, sürünen adımlarla banyonun yolunu tuttu. Kapıyı açmış, uykulu gözlerle duşa yöneliyordu ki, miyop gözleriyle, kızıl bir kafa fark etti, ve boğazından kopan çığlığı zor tuttu. Dehşetle, kapıya yapışarak, hızla gözlüğünü ceplerinde bir yerde arandı, kızıl kafa, gülerken kimliğini ele verdi. "Harry, korkma, benim!.."

"Ginny!!" diyerek sonunda gözlüğünü oturtabildi Harry, dehşetle. "Ne işin var senin burada?! Beni korkutmak yeni alışkanlığın mı oldu?!"

"Aw, hadi ama aptal, gözlerini birazcık açık tutuyor olsaydın, korkacak bir şey yoktu.." diyerek güldü Ginny, bir yandan Ron'un diş fırçasını bulmuş, dişlerini fırçalıyordu, Harry'nin açık ağzı ve en yakın havluya sebepsizce yapışan yarı çıplak gövdesine şöyle bir göz attı. "Hem ben buraya çok önemli planımızın ilk evresini anlatmak için gelmiştim.." diye ağzındaki köpüklerle itiraz etti kızıl saçlı genç kız.

Harry biraz olsun boğazında çarpan kalbini yatıştırabildikten sonra, havluyu bıraktı, Ginny'nin yanına yaklaştı, itiraf etmeliydi ki fazla tepki vermişti, ama kimin peşinde saykomanyak bir katil ve Muhteşem Seksi Harry Potter Fan Klübü olsaydı, aynı şekilde davranırdı. "Plan mı? Ne planı?"

"Seni ve Draco Malfoy'ü bir araya getirme planı elbette." diye ciddi bir yüzle cevap verdi Ginny, tabi ağzında bir diş fırçası varken ne kadar ciddi olabilirse.

"NE?!" diye haykırdı Harry, bu defa yatakhane de uyuyan arkadaşlarını tamamen unutmuştu, üstelik bir tanesi de Ginny'nin ağabeyiydi.

"Şışşt!" diye onu susturdu Ginny, "bizi ele mi vereceksin? Doğru duydun.."

"Be- ben- ve kim?! Nasıl? Neden?!" diye çaresizce kekeleydi Harry, saçlarını karıştırarak, üstelik daha banyo bile yapamamıştı.

Ginny Weasley, annesine yarısır bir tavırla, ellerini beline yaslayarak, ona döndü. "Çünkü senin Severus Snape'i atlatman gerekiyor, ve Draco'dan hoşlanıyorsun, o da senden hoşlanıyor, o halde en uygun aday o!"

"BEN DRAC- Hayır!.. Ne?.. Nereden çıkardın onu da?!.."

Ginny meleksi bir gülümsemeyle, tekrar aynaya döndü. "Çünkü dün gece, senmişim gibi yaparak onu öptüm."

"NE?!"

"Görünmezlik Peleri'nim vardı, sesimi de iyice alçaltıp kalınlaştırdım, üstelik en son giydiğin Quidditch forman da yanımdaydı.." diyerek parmağıyla altın sarı yığını gösterdi Ginny, gerçekten de Harry dün normal bir tişörtle çıkmak zorunda kalmıştı. "Beni sen zannetti, üstelik de şok olmasına rağmen gayet memnun gözüküyordu.."

"Ginny.. Gin.. Gi.." diye kekeleydi çaresizce Harry, bir şey diyemedi.

Ginny yüzünü havluyla kuruladı, "Yarın gece kütüphaneye çıkan koridorda ol. Kendin göreceksin.. Kahvaltıda görüşürüz, Harry.." dedikten sonra göz kırptı, sonra nane kokan nefesiyle, yaklaşarak onu yanağından öpmek için eğildi.

Tam o sırada kapı açılarak, uyku sersemi bir Ron içeri dalarak bir haykırış kopardı, Ginny ve Harry geriye sıçradı. "HARRY!!.."

Ginny gözlerini devirdi. "Ron, sadece *günaydın* diyordum.."

"Seni anlayamıyorum Harry!!" Ron konuşurken sesi giderek tizleşti, hala dehşetle Harry'e bakıyordu.. "Önceki gün bana.. bana şey olduğunu söylüyorsun sonra da ikinizi banyoda yarı çıplak yakalıyorum!!.."

"Hey, bunlar benim *pijamalarım!*.."

Harry kıpkırmızı kesildi. "Bir şey yapmıyorduk!!.."

Ginny birden duraksadı, ona bir şey çaktırmamaya çırpınan ağabeyine hayretle baktı. "Sen Harry'nin gay olduğunu biliyor muydun?.."

Ron ağız bir karış açılarak ona döndü, Harry mırıldandı. "Dün yemekte açıklamak zorunda kaldım.."

"Ya sen, biliyor muydun?!..!" diye dehşetle Ginny'e baktı, Ron.

Ginny köpürdü. "Tabi ki de biliyordum, aptal, ben onun *kız arkadaşım!*.."

"Niye bana da söylemedin!!"

"*Onun* kız arkadaşım dedim, senin değil!!.."

İki Weasley son sürat kavga ederken, Harry derin bir iç geçirerek banyoya doğru yöneldi. Hermione'yi özlemişti.

Yarım saat kadar sonra, Büyük Salon'da kahvaltıda, iki Weasley birbiriyle konuşmazken, Harry sonunda Hermione'nin içeri girişini izliyordu, arkadaşı, gururlu bir Gryffindor gibi, başı dik içeri girip, onun yanına otururken, Harry minnetle ona nasıl olduğunu soruyordu, arkasından on saniye sonra içeri giren Snape'e bakmamaya özen göstererek.

Hermione omzunu silkerek cevapladı, "Yattım uyudum, geldiğini duymadım bile.. Burası nasıldı?"

Harry, bir masanın öteki yanından el sallayan Ginny'e bir de Ron'a bir bakış atarken, Ron onun yerine cevapladı. "Korkunçtu.. Kaos vardı resmen.. Gryffindor iyi ki biliyordu, yoksa savaş çıkardı.."

Parvati devam etti, "Çok şey çıkmadı aslında, Slytherin bir ara tıslayacaktı ama Snape'in varlığı susturdu.. Malfoy bir ara öttü vızır vızır 'Ben biliyordum' diye, diğerleri pek bir şey yapmadılar.."

Harry ve Hermione bu ilginç bilgiyi de sindirirken, Lavender ekledi, "Ama dedikodu son gaz tabii.. yattınız mı ya da ne zaman yatacaksınız, her yerde yüksek ölçekte bahisler dönüyor, ve daha bir gece oldu.."

Genç Gryffindor, başı ellerinin arasına alırken inlerken, Harry onun hislerini tamamen anlıyordu, üzerinde on bin göz olmasa, o da aynıyı yapacaktı, üstelik bir çift göz Slytherin'den, öteki ise Öğretmenler Masası'ndan onu izliyordu, ve Harry, Hermione'yi teselli etmek için elini uzatan, ve son anda geri çeken Dean'in de küfürlerini aynı içtenlikle paylaşmaktaydı.

SOUNDTRACK MICHAEL GIACCHINO – DEPARTING SUN

"Harry.." diye mırıldandı, alçak, tanıdık bir ses.

Konuşan, usulca, onu rahatsız etmeden yanına oturdu, Harry'nin üzerinde yattığı yatak, hafifçe o tarafa doğru eğilerek ağırlığını verdi. Harry çok yorgundu, fazlasıyla yorgun, puslu bir güneş ışığı perdeleri kapalı pencereden içeri dolarken, gözlerini açmıyordu, sadece hissediyordu..

Konuşmak istemiyordu, Snape'in söyleyeceklerini biliyordu, gerginliğini hissediyordu ve tek hissettiği bu değildi, Harry kapalı gözlerinin arkasından giderek daha fazla şeyi hissedebildiğinin farkına varmıştı, buna on santim ilerisinde, tereddütle kolunun yanında duran Karanlık İşaret ve odanın öbür ucundaki büyülenmiş tüy kalem de dahildi.. Tüm bunları anlamak ve hissetmek istemiyordu, ama hepsini biliyordu, üstelik alnında giderek zonklaması artan yara izi de bunlarla arasındaki çizgiyi çekiyordu..

O lanetlenmişti..

"Diyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini biliyorum, ama gene de ben bunları söylerken yüzüme bakmanı isterim.." dedi bir kez daha Severus Snape.

Harry derin bir iç çekti. Kendini zorlayarak, puslu yeşil/gri bir renk almış gözlerini açtı. "Dinliyorum.."

Snape ona baktı, sesini ne kadar alçak tutarsa, sözlerinin o kadar az acı vereceğini umuyor gibiydi. "Dün gece olanlar bir daha yaşanamaz, Harry.. Anlammanı istiyorum.. ne kadar güçlükle savaştığının farkındayım, ama beni bunun için bir araç olarak kullanamazsın.." Severus durdu, yutkundu. "Bu.. olanlar.. sadece beni değil, ikimizi birden tehlikeye sokar.. ve hiç birimiz bunu riske alamayız.."

Harry cevap vermedi. Gözleri giderek aydınlığa alışırken, daha fazla açarak, ona bakıyordu. O da bir insandı, belki çoğundan daha güçlü, ama zayıflıkları olan bir insan, ve Harry kendisinin de o zayıflıklardan birine dönüşmesine dayanamazdı.. Snape'e ihtiyacı vardı.. yanında sağlam durmasına ihtiyacı vardı.. Gözlerini kapatarak, başını salladı.

"Bir daha olmayacak.."

"Mr.Potter?.. Mr.Potter!.."

Harry onu yanından dürten Ron'un dirseğiyle irkilerek kendine geldi. Biçim Değiştirme hızla geçmiş, ve sıra Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'ya gelmişti, normalde Harry'nin favori dersi olan bu ders, iyiden iyiye Profesör Binns'in tarih derslerine dönmüştü, yeni profesör, orta yaşlı, kel, sert yüzlü bir adamdı, ve daha ilk dersten gelecek sene burada olmayacağını, sırf Dumbledore'un ricasını kırmamak için geldiğini söyleyerek, Gryffindor'ların onun Karanlık Taraf'ın emrinde olup olmadığı konusundaki iddiaları kırmıştı.

Üstelik nasıl okuldan ayrılacağı da şimdiden belliydi, Profesör Edmund Winstall, her seferinde, başka bir Winstall'ın Muggle'larla alakalı, üzerinde altın yüzük olan kitabını göstererek, en kısa zamanda kuzeninin araştırmasını çürüteceğini iddia ediyor, herkese fenalıklar getiriyordu.

Bu yüzden ki, Harry daldığı düşüncelerden sıçrayarak uyandığında, ön sırada Dean ve Seamus, en kısa zamanda Profesör'ün memleketine şutlanmasını, bunun için de Weasley ikizlerinden yardım alınması gerektiğini fısıldaşırken, Hermione'nin bile dersten alakasını koparmış olmasına şaşmadı.

"Evet, Profesör?.." diye usluca cevap verdi Harry, bir yandan Ron'un kitabına göz atarak nerede olduklarını anlamaya çalışıyordu, Hermione ise git gide rahatsız oluyormuş gibi, yerinde kıpırdanarak, kıvranıyordu. Harry endişeyle ona bir bakış attı, kitabı tamamen unutarak arkadaşına sakin olmasını fısıldamaya çalıştı.

Profesör Winstall sıkıcı olabilirdi ama kesinlikle aptal değildi. Gözlüklerinin arkasından zekice parlayan ela bakışlarını ona dikerek sert bir sesle konuştu. "Boşuna aranmayın, Bay Potter, görüyorum ki küçük dersimizi siz de bir çok arkadaşınız kadar sıkıcı bulmuşsunuz.. önemi yok, kimileri için hareket, bilginin önünde gelir.. çoğunlukla da Gryffindor'lar için elbette.." diyerek sınıfa yazıklanan bir bakış attı Profesör.

Tüm Gryffindor aynı anda, ortak bir homurdanmada birleşirken, Hermione aniden, "Yeter!.." diye patlayarak, sınıftan çıkıp gitti, tüm sınıf hayretle genç kızın arkasından bakakaldı.

Profesör, bir an şaşkınlığını saklayamadı, sonra hemen toparlanarak, yüksek sesle sınıfın dikkatini kendi üzerine çekti. "Dediğim gibi, Gryffindorlar.. öyleyse sizlere biraz bilginin inceliklerini gösterelim, Bay Potter, ayağa kalkar mısınız?.. Şöyle gelin, lütfen, evet, bakalım hepimiz Godric'in aslanları karşısında narin Rowena'nın akılcıl kartalının gücünü görebilecek miyiz?.."

Tüm sınıf artan bir ilgiyle, Profesör'e ve akıllı hala Hermione'da olan Harry'e dönerken, Ron başını iki yana sallayarak, Harry'e dersle ilgilenmesini işaret etti, o bu sırada Hermione'nin bıraktıklarıyla ilgileniyordu. Harry akıllı karışık, tekrar Profesör'e dönerken, zeki ela gözler, onun toparlanmasını bekliyormuşçasına onu izliyordu.

"Evet, Bay Potter, söyleyin lütfen.. Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da, en güçlü olduğuna inandığınız silahınız nedir?.."

Harry bir an aptallaşmış bir şekilde Profesör'e bakakaldı. Elbette ki en güçlü silahının ne olduğunu iyi biliyordu, fakat bunu kimliği belirsiz bir sürü öğrencinin ve muhtemel kulakların önünde itiraf etmesi beklenmiyordu herhalde. Genel bir cevap bulmalıydı. Kararlı bir şekilde, "Asam, Profesör.." diye cevap verdi.

"Öyle mi?.." diye ilgiyle başını salladı Profesör Winstall, "o halde bir düşmanla karşı karşıya geldiğiniz zaman yapacağınız ilk adım onu اساسız bırakmak olacaktır, yanılmıyorum değil mi?.. öyleyse bir anlığına sizin اساسız bırakıldığınızı farz edelim, Bay Potter, kendinizi nasıl savunacaksınız?.."

Harry dişlerini sıktı, ihtimalin kendisinden bile hoşlanmamıştı. "Ben büyücü olmadan önce, Muggle olarak yetiştirildim efendim, Quidditch reflekslerim sayesinde bir kavgada yolumu bulabiliyorum.."

"Oh, güzel bir meziyet, gerçekten.. Yanlış anlamıyorum değil mi, karşınızdaki tamamen silahlı ve asalı bir büyücüye karşı, *asasız bırakıldığınız takdirde*, Muggle yöntemleriyle saldıracaksınız, yani zannederseniz, taş, kaya veya kendi yumruğunuz, ne olursa.."

Harry iyiden iyiye kendini aptal gibi hissederek, başını salladı, tek tesellisi, arkadaşlarından çoğunda da aynı ifade oluşuydu. Profesör Winstall, zafer dolu bir ışıltıyla cık cıkladı, sonra onlara döndü. "Aklına başka bir savunma yöntemi gelen yok mu?.."

Harry hala beynini zorlarken, cidden, bu sene bu dersi Slytherin'lerden kimsenin onlarla beraber almıyor oluşuna sevindi, özellikle Voldemort'a taşla saldıracağını duyduğu zaman Severus Snape'in yüzünde belirecek olan ifadeyi düşünmek bile istemiyordu.

İçgüdülerine güven Harry, çoğunlukla doğru çıkıyorlar.. demişti Snape ona.

İşte o zaman Harry beyninin içinde bir ışık yandığını hissetti, doğruydu, içgüdülerini.. Harry her zaman, stres altındayken daha iyi hareket ediyordu..

"Cisimlenirim, efendim.." diye yanıtladı Harry, birden kendine çok daha fazla güvenen bir sesle konuşmaya başlamıştı, "eğer اساسızsam, ve düşmanımı şaşırtmak istiyorsam, onun etrafında Cisimlenirim, ve o beni durdurmayı başarana dek, asamı tekrar alırım.. Normal seviyede bir büyücünün, kaza eseri olmadan, bilinçli bir şekilde yapabildiği tek büyü budur.." diyerek Profesör Winstall'a baktı Harry.

"Gryffindor'a 20 puan, Mr.Potter.. Cisimlenebildiğinizi ve karşı-büyülerin konmadığı bir ortamda olduğunuzu varsayarsak, bu son derece akıllıca bir şey olur.." dedi Profesör Winstall başıyla onaylayarak, bir yandan da Harry'e oturmasını işaret ederken, "Ne yazık ki talih her zaman bu yönde olmaz.. ama neyse ki hepimiz normal seviyede büyücüler değiliz.." diye de ekledi, ve sonra öğrencisinin tam gözlerinin içine bakarak belli belirsizce gülümsedi.

Harry hayretler içerisinde yerine oturdu, düşmanlar arasındaydı hayatı biliyordu, ama bazen böyle sürprizler, onun kırılan umudunu ayağa kaldırmaya yetiyordu.. Profesör Winstall, tekrar son derece sıkıcı bir şekilde derse dönerken, Ron ona sırttı, Harry ise gülümseyerek başını iki yana salladı..

"Hey, Harry!.. Harry!.." diye seslendi bir ses, onlar dersten çıktığında, Harry arkasını döndüğünde, kızıl saçlı bir genç kızın onlara doğru koştuğunu gördü, Ginny'nin kitaplarını alarak ona yardım etti.

"Teşekkürler.. öğleden sonra üç dersimiz daha var da.. nasıl gidiyor diye soracaktım.." diye iyice fısıltıya dönüştü Ginny'nin sesi, Ron, Parvati ve Lavender'a Hermione'yi görüp görmediklerini sorarken, iki kız başlarını hayır anlamında sallıyorlardı, "Yani, Draco'yu gördün mü?.."

Harry derin bir iç çekti. "Hayır, Ginny, dersimiz Hufflepuff'larlaydı.. Şu saçma planı kesmeyeceksin değil mi? Beni pişman edecek gibi görünüyorsun.."

Ginny hayretle itiraz etti. "Tabi ki de vazgeçmeyeceğim, sen benim Harry'msin, seni kendi ellerimle birine yamamadan vazgeçmem!.."

Harry gülerek gözlerini devirdi. "Fan kulübümün arkasında da senin olduğunu bilmeliydim.."

Ginny omuz silkti. "Colin'le birlikte başlattık.. hey, küçük bir kızdım, tamam mı?.. Bugün olsa gene yaparım.." diye sırttı genç kız, sonra hızla fısıldadı. "Öp beni!"

"Ne?!.."

"Öp beni, Harry, hadi!.." dedi Ginny, ve hızla Harry'i yakasından yakalayarak dudaklarına yapıştı, bir an sonra Harry'nin aklında ne defterler, ne Voldemort, ne de platonik aşkı kalmıştı, tek hissettiği, kapalı gözlerinin arkasından, sımsıcak, parlak kırmızı bir duyguydu, tıpkı Gryffindor ortak salonunda, ateşin başında oturup, uyuyakalmak gibiydi, Harry bu tanıdık, huzur dolu duyguya kendini bıraktı, o kırmızı ateş, yavaş yavaş, geride kalan soluk gri, yeşil tutkuyu sildi, yerine tertemiz, bal rengi bir çift göz bıraktı.

Harry gözlerini kırıştırdı. Daha bakışlarını çevirmeden, ağzı bir karış açık kalmış, Hermione'nin geride bıraktığı kazağını düşüren Ron'u, öfkeli bir şekilde Ginny'i süzen en az üç değişik evden on farklı kızı, ve ne yazık ki Harry belirtmeliydi ki, erkeği, ve garip bir şekilde, zihninin gerisinde bir yerde, soluk gri, yeşil gölgeyi görebiliyordu, ondan daha genç, açık mavi bir gölgeye bir şey uzatıyordu.. Görebildiği bir kişi daha vardı.. O da parlak beyaz haline gelmiş, gri-mavi bir çift gözdü..

Ginny yüzündeki aşık gülücüğü bozmadan, mırıldandı. "Heh.. harika.. şimdi usulca yerden kitaplarımı al Harry ve benimle Büyük Salon'a kadar yürü.. evet.. güzel.. aman tanırım.."

Harry gülmemek için alt dudağını ısırarak, onun dediklerini aynen yaptı, Ginny'nin korkudan irilemiş gözlerini görebiliyordu, genç kız minik adımlarla, Harry'nin sağ tarafına yapışarak, onunla beraber yürüdü. "Merlin, ben bıraktığım zaman bu fan kulübü bu halde değildi!.."

Harry yalnız olduklarından emin olunca, güldü. "Herkes ölmeden önce meşhur Harry Potter'dan bir parça istiyor, Ginny Weasley.."

Ginny omzuna esaslı bir yumruk geçirdi, "Bana canlı lazımsın.." ve sonra yemek kokularını burnuna çekerek tek kaşını havaya kaldırdı, "Ve belli ki, *bazı kişiler* için de aynı şey geçerli.." diyerek sırttı, sonra ikili Gryffindor masasında yerlerini aldılar.

Harry yemek boyunca ne Snape'i ne de Hermione'yi görememiş, bu yüzden de herhalde ikisinin beraber olduğu sonucu çıkartmışken, üstelik de hayret verici bir şekilde bu sonuçtan o kadar da rahatsız olmamışken -ne de olsa Hermione'nin başka bir yerde belada olmasındansa, Snape'le oturuyor olmasını tercih ederdi- Ron'la beraber bir sonraki derslerine, İksir'e doğru yürürken, arkadaşının dikkati ise anlaşılır bir şekilde, tamamen başka yerdedi.

"Anlamıyorum Harry!!" diye tısladı belki beş yüzüncü kez Ron o gün boyunca, "Bana ne yapmaya çalıştığınızı söyleyecek misin?! Hiç ikinizi *çıkarken bile* tüm okulun önünde o şekilde öpüşürken görmedim ben!!.. *Çıkmıyorsunuz* değil mi?.."

Harry derin bir iç çekti. "Ron, dostum, *sana söyledim*, gerçekten söyledim ama, bunun için önce *niye* böyle davrandığımızı açıklamam gerekir, ve açıkçası o niye kısmını kaldırabileceğini düşünmüyorum.. Sadece Ginny bana bir iyilik yapıyor, bunu bil yeter.. ve hayır, çıkmıyoruz.."

Ron'un yüzündeki ağlamaya yakın ifade, Hermione'nin sapasağlam, iksir kazanının başında oturduğunu görmesiyle aydınlandı, Harry de derin bir nefes çekerek,

Hermione'ye gülümsedi. "Daha iyi misin?.." diyerek arkada bıraktığı kitapları verdi arkadaşına.

Hermione da Harry'ninkine benzer bir iç çekti, ona ve Ron'a gülümsedi, nasıl olduğu merak eden birkaç Gryffindor daha başlarına toplanıyordu. "Evet, daha iyiyim.. önemli değil Ron, kazağımı sonra bulurum.. Kriz gibi bir şey geçirdim sanırım.."

Neville genç kıza gülümserken, konuşmalar yavaş yavaş normal akışına döner, Hermione iki tarafına koruyucu aslanları gibi oturmuş Harry ve Ron'a bakarak, gülümsemeye çalışır. "Umarım Profesör Winstall bana o kadar kızmamıştır.. ne yaptınız?.."

Ron yüzünü ekşiterek anlatmaya başlarken, Slytherin'ler içeri girer, üçü gözle görülür bir şekilde dikleşirken, Malfoy sırtarak yanlarından geçer.. "İşte, gelinimiz de burdaymış.."

Harry bir an, aynı gri-mavi gözlerin, Hermione'den üzerine odaklandığını ve içlerinde yanan öfkeyi ve *kıskançlığı* hissetmişken, ağzını açar, Hermione tam o sırada onu susturarak Lavender'a döner..

Malfoy'un alaylı sesi sınıfın öteki yanından duyulur.. "Söylesene Granger, zindanları nasıl buldun? Senin gibiler için iyi zincirlerimiz var.."

Slytherin kükreyerek gülerken Hermione pis bir bakış atar Malfoy'a, ama umursamaz, Harry'nin ise kaşları çatılmış, acaba gerçekten doğru mu sezinlediğini düşünürken, tam da onların tarafında olduğunu öğrendiği Draco'nun bu kadar zehirle başka niye saldırıyor oluşunu anlayamıyordu, içi alev alev yanarken, Ginny'nin planının ne kadar aptalca olduğunu düşünüyordu öfkeyle, o ve Malfoy imkansızdır, küçük yılan biraz daha konuşursa, iyi tarafta veya değil, Harry sıkılan yumrukları ve oldukça Muggle yöntemleriyle kahrolası Slytherin'in hakkını verecektir..

Tam o sırada ise onu kanıtlamak istercesine Draco tam Harry'nin gözlerinin içine bakarak, bir kez daha ağzını açar.. "Aslına bakarsan Severus şanslı çıktı, bakire bir kirli kan, kirletmek için idea-.."

Hermione'nin çılgılığı, ayağa fırlayan Harry, Ron ve diğer Gryffindor erkekleriyle patlayan kavganın arasında kaynarken, kızlar feryat ediyor, kazanlar yere devriliyordu.. Kimse onu durduramadan, Harry, Malfoy'un yanında biterken, Slytherin, alaylı bir şekilde tıslar, "Kız arkadaşın gibi, değil mi Potter?.."

Harry o noktadan sonra neler olduğundan pek emin değildir, ama isabetli bir şekilde yumruğunu Malfoy'un suratına gömdüğünü biliyordu. Tam o sırada patlayan bir gürlemeyle, tüm sınıf ve Harry donakalırken, Snape'in ölümcül kükremesi duyulur..

"Neler oluyor!?"

On dakika sonra, Harry hala yüzünde sırtışı, aldığı ceza ve düşürdüğü yüz elli puan umrunda olmadan, gaddarca bir zevkle Malfoy'un beyazlamış yüzünü izliyordu, dört yüz elli puan, *dört - yüz - elli - puan*, ve bunu Snape, kendi evinden düşürmüştür, elbette ki Harry Draco'nun kaşını yardığı için düşürmemiştir ama gene de Harry, Çok Özlü İksir'i hazırlarken büyük bir mutluluk paylaşmaktadır, öyle ki Hermione sonunda ayağına tekme attığında bile, -genç kız kendi acısıyla yüzünü buruşturmuştur- Harry hala sırtmaktadır.

"Terbiyesizleşme!.." diye tısladı Hermione ona.

Harry sırtarak ona bakarken, geri fısıldadı, "Nasıl terbiyesizleşmeyeyim? 450 puan ve Lucius'la görüşme, bu bir efsane!"

Hermione alışkın ellerle –ne de olsa içlerinde bu iksiri başarılı bir şekilde hazırlamış olan bir tek oydu- özleri alıp keserken fısıldadı, “Olabilir, sadece adaletli davrandı, Malfoy çok kötü laflar etti, ve *Snape*’e de laf etti.. Sadece bana laf etse sonuç böyle olmazd-..”

Harry otomatik bir şekilde, “Olurdu..” diye onun sözünü kesti, sonra Hermione’nin kalkmış kaşını görerek kızardı. Harry’i Ginny’den başka, kendisinden daha iyi tanıyor olan biri varsa, o da Hermione’ydi kesin.

Harry hemen arkasında, ona dokunmamaya özen göstererek, -ki birden bunda ne kadar zorlandığını fark etmişti, Hermione’yle yıllardır kardeş gibi olmuşlardı- özleri keserken mırıldandı, “Olurdu, *Snape* artık seni kendi sorumluluğunda görecektir Hermione, sevse de sevmese de, onun ismini taşıdıkça kimse sana laf atamaz artık..”

Genç kız, kaşlarını çatarak ona hımladı, yanından Harry’nin eğlenen sesi mırıldandı. “Bu muhteşem olacak!”

Hermione gülerek başını iki yana sallarken, Harry de tekrar neşesine geri dönmüştü, fakat tuhaf bir şekilde, o gri-yeşil gölgenin varlığını birden daha güçlü hissettiğinin de farkına vardı, ama anlam veremedi.

Hermione kestiği özleri tablanın üzerinden ona uzattı, Harry onları alıp kazana dönerken, gri-yeşil gölge dediği varlıkla aniden yüzyüze geldi, Harry, Severus *Snape*’e bakakaldı ve gözleri irileşti, birden Harry’i ayaklarının üzerinde sarsacak kadar güçlü bir şekilde *Snape*’in *gölgesi*, parlak mavi bir hal aldı, ve siyah saçlı adam dişlerinin arasından tısladı.

“Onlar nedir Potter?”

“Öz-”

“Kaç tane öz?”

“Bilm-”

“Neden bilmediğin sayıda özünü kazana atıyorsun potter?”

“Hermione kest-”

“İksire senin katkın olmuyor mu potter?”

“Oluyo-”

“Kazana öz dökmek mi katkın? Gryffindordan 50 puan.”

Harry ağzı açık bir şekilde, kaybolmuş iki yüz puanına ve hala mavi olan *Snape*’e bakarken, bir şey söylemek için yanıp tutuştu, ama sonra aklına sınıfta oldukları gelerek, ağzını kapadı, kazana döndü, Hermione de onunlike benzer bir şokla kazana eğiliyordu, fakat genç kız özlere saldırırken, sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibidir, Harry ne olduğunu bilmiyordu, ama Hermione’nin ondan daha çabuk çözeceği kesindir..

Nitekim, tenefüs olduğu zaman, -Malfoy hışımla sınıftan fırlamıştı, Ron ise yumruğunu ovuşturarak, Harry’nin takdirle karşıladığı bir şekilde Blaise’e dişlerini gösteriyordu- Hermione düşünceli bir şekilde Harry’nin homurdanmasına cevap verdi. “Bilmiyorum.. Sanırım kıskandı..”

Harry’nin kalbine indi. “Ne?!”

Hermione onu ne hale düşürdüğünün farkına varmadan, başını iki yana salladı, “Büyü yüzünden.. büyü yapıyor.. *Snape* seninle konuşmadan önce çok yakın duruyorduk, ayrıca gülüşüyorduk.. kıskandı sanırım..”

Harry genç kızın ciddi ifadesine bakarak bir an daha kaldı, evet, bu bir anda Hermione’nin rengine dönen *Snape*’i açıklıyordu, fakat o bakış, ve bulunduğu durum Harry’nin dayanamayacağı kadar komikti, kendini tutamadan bir kahkaha patlattı. “Severus *Snape* beni kıskanıyor? Tanrım bu bir rüya olmalı!”

Hermione homurdandı. "Biraz daha yüksek sesle söylersen kabus olacak.. gidip konuşsam iyi olur.."

Harry birden panikledi. "Ne? Hey, hayır Herm-.."

Kısa süreli bir çekişmeden sonra, Hermione kararlı bir Gryffindor gibi dikleşerek giderken, Harry içini çekti, sonra tüm sınıfla beraber iksirlerine dönmeden önce, Ron yanında bitti, ikili bir süre savaş yaralarını göstererek neşeli vakit geçirdiler, sonra Ron kaşlarını çattı. "Snape niye çattı sana öyle birden?.. Dört yüz elli puanı kimden düşürdüğünün farkına vardı herhalde.."

Harry, "Herhalde.." diye mırıldanırken, Hermione ile konuştuğundan sonra Snape'in tekrar eski rengine dönüp dönmeyeceğini merak ediyordu.

Ne var ki, Harry'nin umutlarının aksine, Snape tüm dersi mavi bir aura içerisinde geçirdi, öyle ki Harry korkudan, kazanın etrafını dolaşıp bıçağı almaya bile cesaret edemedi, az önceki sırtan Harry'nin yerine Hermione almış gibi görünüyordu.

Harry tüm dikkatini bakmamaya, görmemeye odaklarken, ensesinde Basilisk varmış gibi diken üzerinde dersi tamamladı, arada sırada, Snape, ki bu genelde Hermione'nin eli kasıldığı veya bir anda paniklediği zamanlara denk geliyordu, ikilinin olduğu masaya yaklaşıyordu, Hermione sakinleşince de, Harry'e ters bir bakış atarak, tekrar kazanların arasına dönüyordu, Harry senenin başından beri bu kadar gergin bir ders geçirdiğini hatırlamıyordu.

Sonunda zil çaldığında, Harry derin bir nefes aldı, fakat tam o sırada Ron, Parvati'yle beraber yanlarında belirdi, genç kız Harry'e gülümserken, Ron Harry'e göre fazlasıyla canına susamış bir şekilde akşam ne yapacaklarını sordu.

Hermione yüksek sesle büyüü araştıracağını, yarın bir şeyler yapabileceklerini söylerken, Snape giderek soluklaşan mavi gölgesiyle eşyalarını toplayarak odasına ilerledi, Harry Hermione'la rahatlamış bir bakış paylaştı.

Merhaba,

Okuduđunuz Şeyden memnun kaldıysanız bir yorum bırakmanız beni oldukça memnun eder.

.pdf'lerin arkadaşlar arası dolaşacağını ve o süre içerisinde sitenin iç adreslerinin değişebileceğini hesaba katarak yorum için size iki yol vereceğim;

a. Mail.

Bana her zaman awakencordy@merkez-masa.com yoluyla ulaşabilirsiniz.

b. Site.

Bu hikaye Verankton'a bağlı, mutlaka orada bir yorum formu vardır, oraya gidebilirsiniz:
<http://verankton.merkez-masa.com>

Fazla zahmetli, farkındayım, ancak çalışmayan bir servis sunmaktan iyidir diye düşünüyorum.

Yorum gönderseniz de, göndermeseniz de, umarım okuduğunuzdan hoşnut kalmışsınızdır ve umarım ben Őu anda daha güzellerini yazıyorumdur.

Teşekkürler,

Awakencordy

Site: <http://merkez-masa.com>

Bu hikayenin geldiği alt site: <http://verankton.merkez-masa.com>

Her hakkı saklıdır.